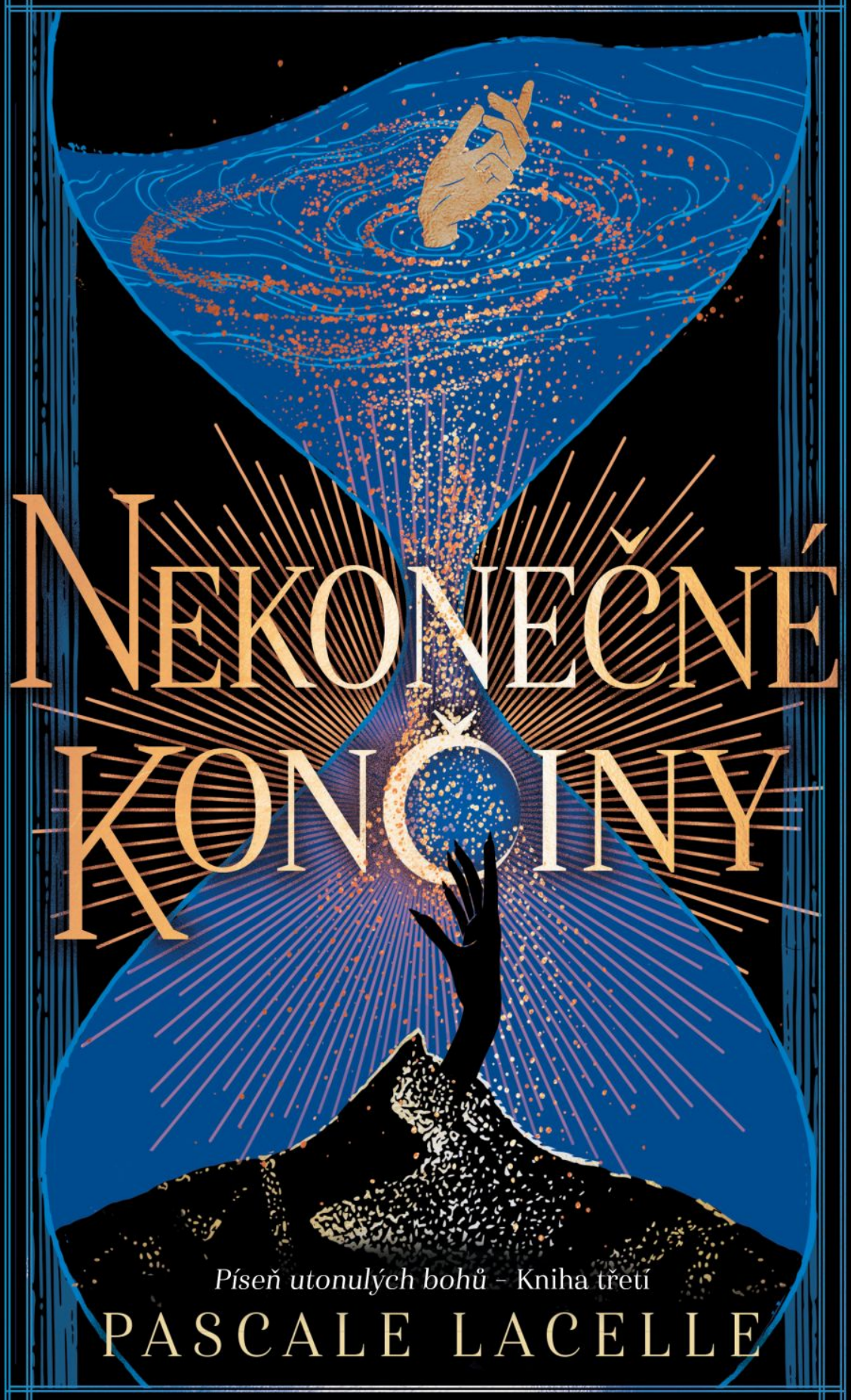

NEKONEČNÉ
KONCINY
Píseň utonulých bohů – Kniha třetí
PASCALE LACELLE

Nekonečné končiny

Trilogie ***Píseň utonulých bohů***

PASCALE LACELLE

#BOOKLAB
YOUNG AND NEW ADULT

Text © 2026 by Pascale Lacelle
Jacket illustration © 2026 by kotoffei/iStock,
DaryaGribovskaya/iStock, and olegback/iStock
Jacket design © 2026 by Greg Stadnyk
Map illustrations © 2023 by Francesca Baerald
Original English language edition copyright © 2026 Simon & Schuster
Children's Publishing Division
Translation © 2026 Barbora Kneblová
Czech edition © 2026 Nakladatelství Slovart, s. r. o., Praha
Published by arrangement with Margaret K. McElderry
Books, an imprint of Simon & Schuster, Inc.
All rights reserved

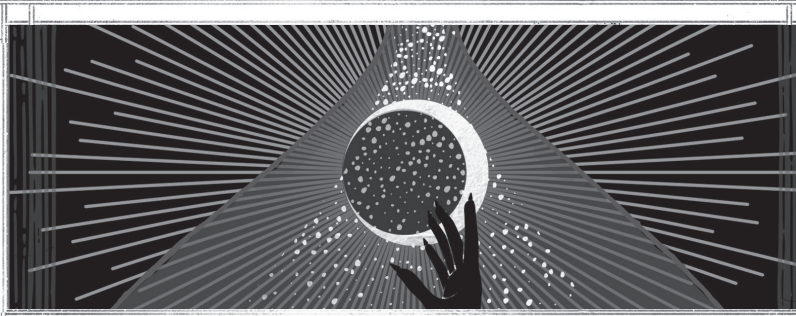
Nekonečné končiny
Z anglického originálu ***Infinite Shores*** přeložila Barbora Kneblová
Redigovala Eva Klimentová
Korektury Marie Teplá
Editorka Kateřina Eliášová
Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,
196 00 Praha 9 – Čakovice, v edici #booklab v Praze roku 2026
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce.

ISBN 978-80-276-1456-1
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz
info@slovart.cz

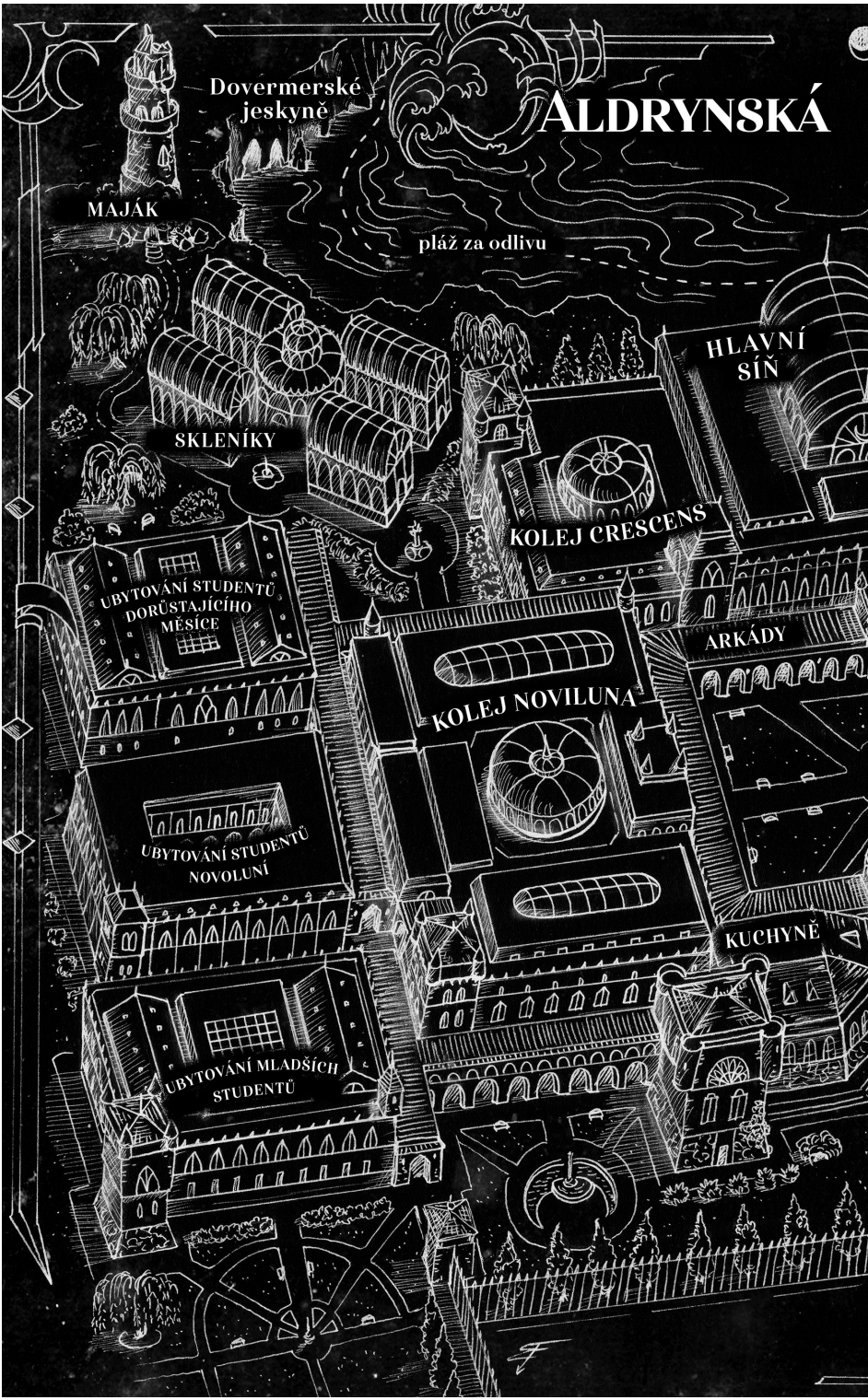
MÉMU DRAHÉMU ČTENÁŘSTVU,
KTERÉ SE SE MNOU PLAVILO DO DALEKÝCH KONČIN.
TĚŠÍM SE, KAM NÁS VLNY ZANESOU PŘÍŠTĚ.

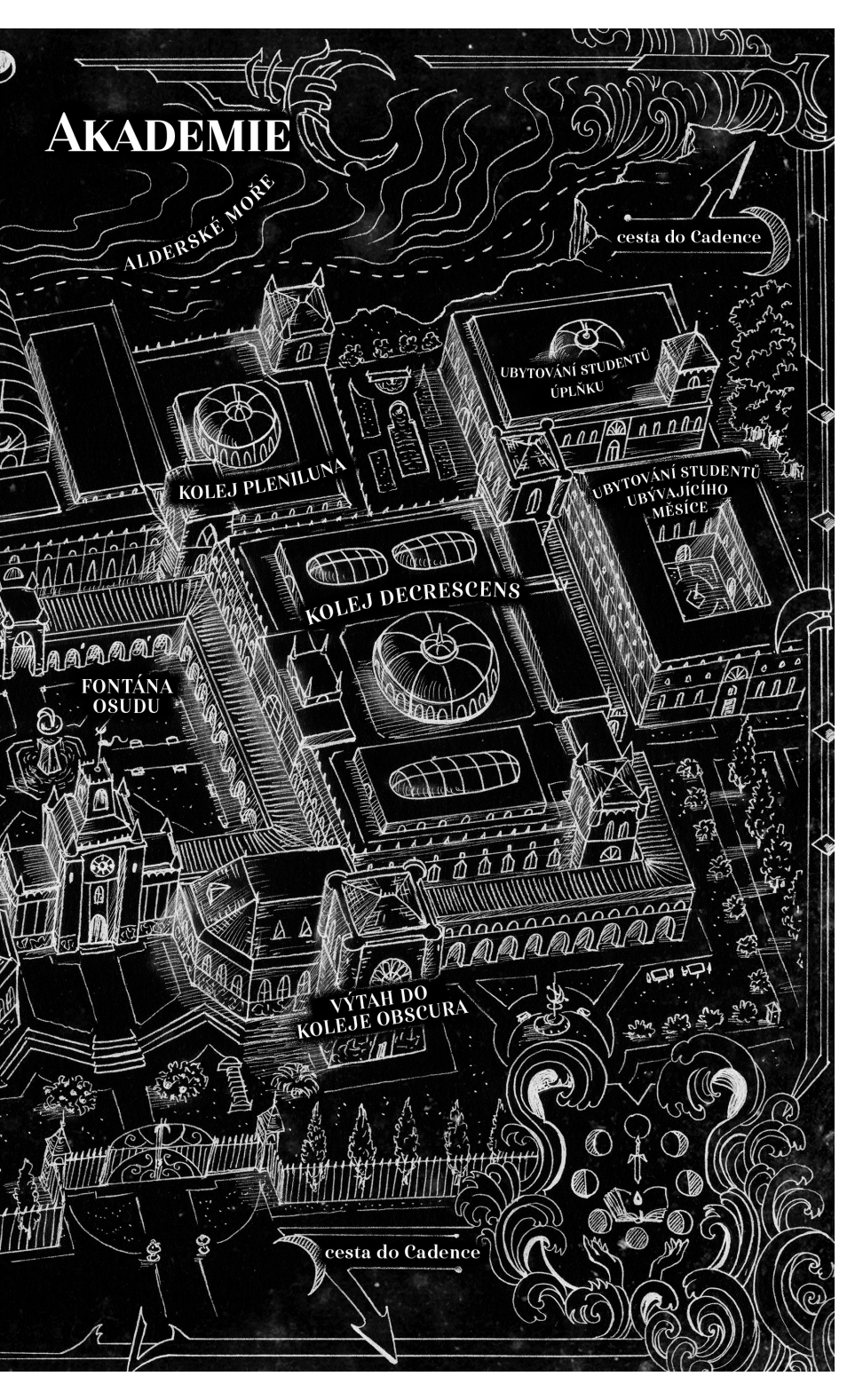
A PRO KOHOKOLI, KOMU SE NEDAŘÍ
NAJÍT CESTU Z TEMNOTY: DOUFÁM,
ŽE NEZAPOMÍNÁTE, ŽE SVĚTLO VŽDY
NAKONEC PŘIJDE. *POST TENEBRAS LUX,*
ITERUM ATQUE ITERUM.

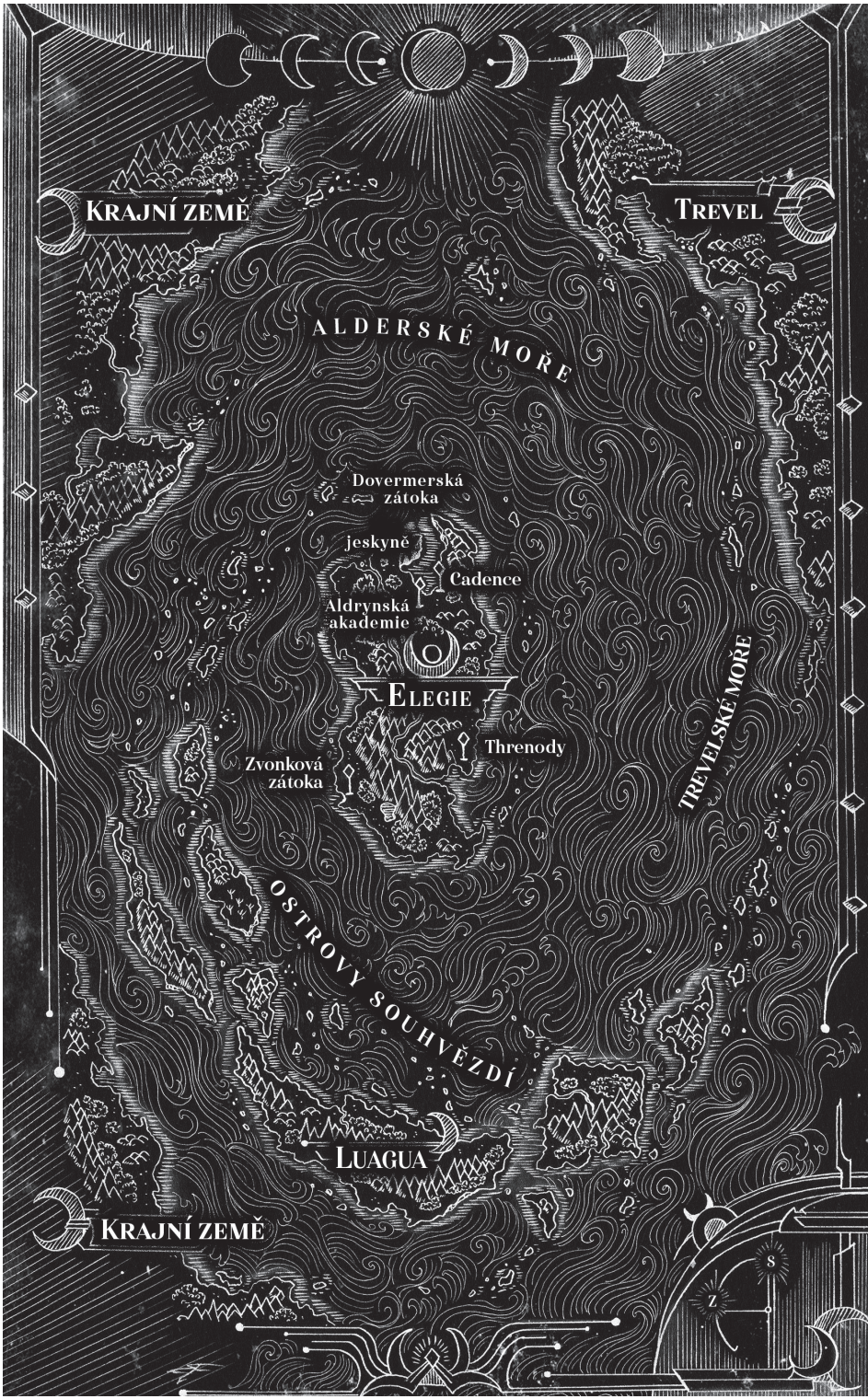

POZNÁMKA AUTORKY

Vezměte prosím na vědomí, že tato kniha obsahuje a zobrazuje mnoho náročných témat, například smrt, zármutek, pocity viny, cejchování/tetování, tělesný horor, myšlenky na sebevraždu, pouštění žilou, sebepoškozování, alkohol, násilí, magický ústav / magické vězení a mučení. Pokud vás v kteroukoli chvíli bude obsah rozrušovat nebo ve vás bude vyvolávat tíživé pocity, dejte si prosím přestávku a vraťte se ke knize, až když se na to budete cítit připraveni. Vaše duševní pohoda je důležitá.

ALDRYNSKÁ
Dovermerské jeskyně
MAJÁK
pláž za odlivu
HLAVNÍ SÍŇ
SKLENÍKY
KOLEJ CRESCENS
UBYTOVÁNÍ STUDENTŮ DOROSTAJÍCÍHO MĚSÍCE
ARKÁDY
KOLEJ NOVILUNA
UBYTOVÁNÍ STUDENTŮ NOVOLUNÍ
KUCHYNĚ
UBYTOVÁNÍ MLADŠÍCH STUDENTŮ

AKADEMIE
ALDERSKÉ MOŘE
cesta do Cadence
UBYTOVÁNÍ STUDENTŮ ÚPLŇKU
KOLEJ PLENILUNA
UBYTOVÁNÍ STUDENTŮ UBÝVAJÍCÍHO MĚSÍCE
KOLEJ DECRESCENS
FONTÁNA OSUDU
VÝTAH DO KOLEJE OBSCURA
cesta do Cadence

KRAJNÍ ZEMĚ
TREVEL
ALDERSKÉ MOŘE
Dovermerská zátoka
jeskyně
Cadence
Aldrynská akademie
ELEGIE
Threnody
Zvonková zátoka
TREVELSKÉ MOŘE
OSTROVY SOUHVĚZDÍ
LUAGUA
KRAJNÍ ZEMĚ
S
Z

Posvátné lunární domy

a magická zaměření dle přílivu a odlivu

DŮM NOVOLUNÍ

kolej Noviluna

LÉČITELÉ *(přílív)*
– schopnost uzdravovat sebe i ostatní

JASNOVIDCI *(odlív)*
– dar věštění a jasnovideckých vizí

STÍNOVODI *(přílív)*
– schopnost vidět za závoj, promlouvat s dušemi zemřelých

TEMNONOŠI *(odlív)*
– ovládání tmy

DŮM DORŮSTAJÍCÍHO MĚSÍCE

kolej Crescens

ŽIVODÁRCI *(přílív)*
– schopnost pomáhat rostlinám a malým organismům růst a přetvářet je

PODMANIVCI *(odlív)*
– podmanivost, charisma a schopnost ovlivnit ostatní

ZESILOVAČI *(přílív)*
– schopnost zesílit dosah a účinek jiných magických schopností

SLOVOTEPCI *(odlív)*
– schopnost zhmotnit věci v bytí

DŮM ÚPLŇKU

kolej Pleniluna

DUŠEZPYTCI *(přílív)*

– schopnost empatie, manipulování s emocemi, vidění aury

ŠTÍTOTVŮRCI *(odlív)*

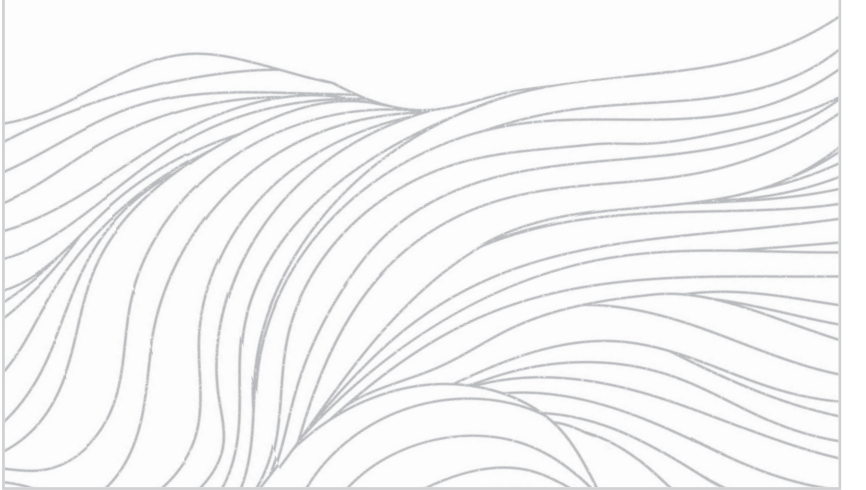
– schopnost tvořit obranná kouzla a ochrannou magii

OČIŠŤOVAČI *(přílív)*

– schopnost provádět očistu, vyrovnávat energie

SVĚTLONOŠI *(odlív)*

– ovládání světla

DŮM UBÝVAJÍCÍHO MĚSÍCE

kolej Decrescens

SNIVCI *(přílív)*

– ovládání snů, cestování sny, schopnost navodit spánek

ROZPLÉTAČI *(odlív)*

– schopnost odhalovat tajemství, rozluštit šifry, prolomit ochranná kouzla a zaklínadla

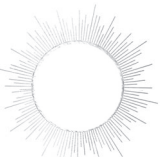
PAMĚTAJOVÉ *(přílív)*

– schopnost vidět vzpomínky a měnit je

SMRTONOŠI *(odlív)*

– schopnost ukončit život, dotek smrti

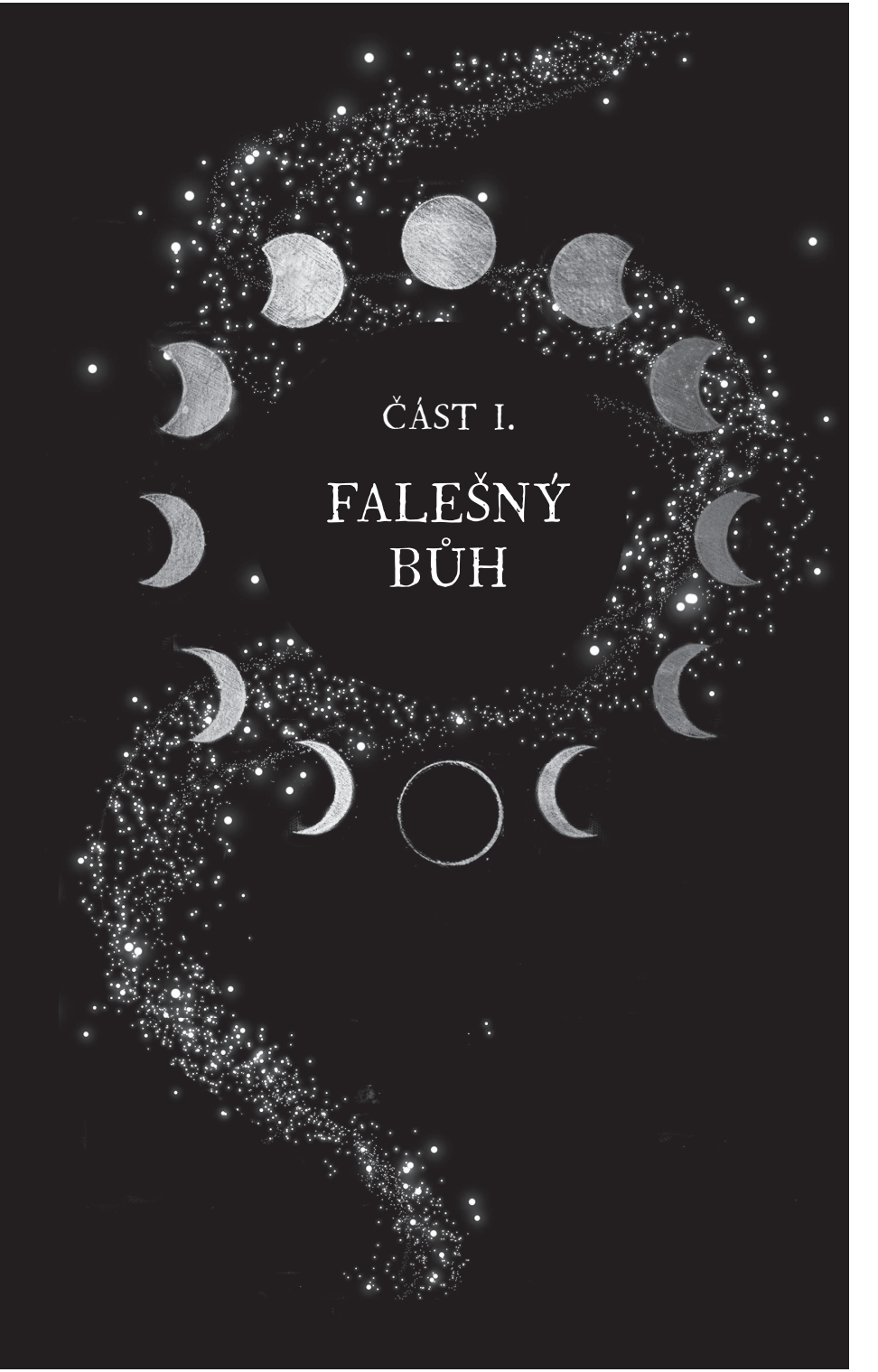

DŮM ZATMĚNÍ

kolej Obscura

Zatmění Měsíce vytváří variace
na klasickou lunární magii

Zatmění Slunce vytváří nové vzácné dary
přesahující klasickou lunární magii

ČÁST I.

FALEŠNÝ BŮH

Kdysi žil jeden učenec, který se považoval za svatého. Byl obdařen jistým druhem vzácné magie, kterou ostatní považovali za prokletí, on však věděl, že je ve skutečnosti požehnáním. Schopnost, jež mu měla pomoci stát se zachráncem, kterého jeho svět tak naléhavě potřeboval. Neboť on spatřil konec, jenž měl přijít se slábnutím magie, konec, který zničí jeho milované břehy, a věřil, že pouze on tomu může zabránit.

Nesl tíhu této zodpovědnosti se spravedlivým zápalem. Odešel z vysoké školy, která ho zformovala, a vydal se na cestu napříč světy jako světec, jenž se vydává plnit své posvátné poslání.

Pouť však nakonec jeho svatost poskvrnila. Stal se netvorem, s chutí tak nenasytnou, že mu nestačily ani nejvybranější a nejbohatší životní síly, jež hltal. Zdálo se, že čím více se krmil mocí, tím více po ní bažil. A ve chvíli, kdy vstoupil do světa bohů, onoho místa ve středu všech věcí, které tehdy ještě nebylo mořem popela, ale svěžím rájem, po ní doslova prahl.

Když spatřil mocné bohy, jak tam přebývají v bezpečí před hnilobou, která postupně pohlcovala světy, o něž prý pečovali, jeho touha se vyhrotila v záštiplnou žádost. Nezasloužili si toto útočiště plné míru ani fontánu v jeho středu, jež přetékala tak lahodnou energií, nebeským nektarem tak čistým a hojným, že by mohl ukončit veškeré utrpení, pokud by odtud mohl volně proudit.

Bývalý učenec, nyní proměněný v netvora, o chamtivosti něco věděl, věřil však, že jeho úmysly nejsou tak sobecké jako úmysly těchto pozlacených bohů zahálejících na pozlacených trůnech. Pokud by jejich moc patřila jemu, štědře by ji sdílel s podvyživenými, hladovějícími

a věčně dychtivými, protože věděl, jaké to je, když člověk touží po místě u stolu.

Co však jeden vyprahlý netvor zmůže proti čtyřem neustále sytým bohům? I nejmazanější dravec ví, že neporazí smečku vlků čtyřikrát větší než on sám. Pokud by je však odřízl od zdroje energie a zabral si fontánu pro sebe, mohl by mít šanci.

Zpočátku v nich budil zvědavost. Neobvyklý návštěvník je zaujal, vycítili v něm neuvěřitelné, protichůdné síly – vlnodějnou krev, kterou považovali za vymýcenou ze světa, a sjednocené útržky menšího božstva, o němž si mysleli, že nikdy už znovu nebude celé. Nevěděli, co si s ním počít, a tak mu kladli otázky a zkoumali ho jako podivnou kořist.

Přišel jsem vás požádat o pomoc, prohlásil netvor a uklidňoval bohy pomocí lží, jimž kdysi věřil, když byl ještě pouhým učencem, který se považoval za svatého a žádal ty, již byli svatější než on, o pomoc se záchranou světa.

Jenže tyto lži sloužily k odvedení pozornosti. Nechtěl jejich pomoc, chtěl se jimi stát. A tak, než ho stačili zastavit, vstřebal do sebe sílu jejich fontány.

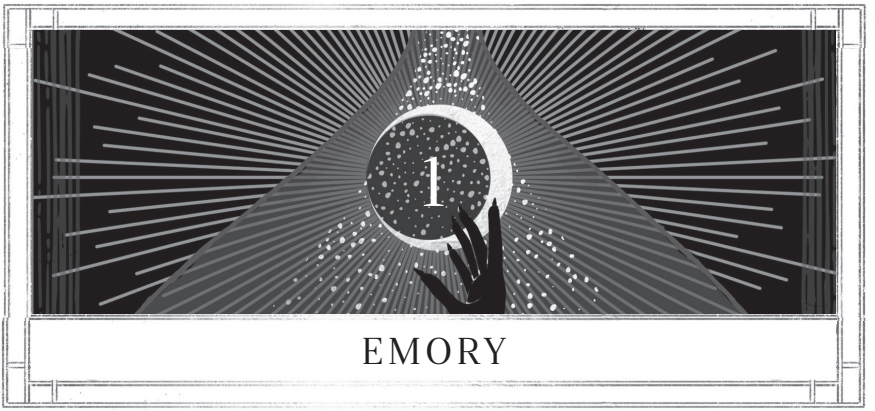
Chutnala na jazyku jako ambrózie, božství mu zaplavilo žíly. Čím více bral, tím více se bohu podobal. Čtyři skuteční bohové zatím slábli, jejich moc ubývala, neboť živila tu jeho.

Než je však mohl zničit, než z nich stačil vysát i poslední kousíček božství, zmizeli.

Svět se otřásl jejich odchodem a v následném tichu tento skoro bůh zjistil, že je pouze *téměř* božský, *ne zcela* vznešený. Že jeho proměna v boha nenastala, neboť svou hostinu nedokončil. A nyní zde byl uvězněný s očekáváním

hladu, který se měl nevyhnutelně vrátit, a téměř vyčerpanou fontánou, ze které tekl pouze slabý pramínek.

V tu chvíli věděl, že se nikdy nestane skutečným bohem, dokud nedokončí, co započal. Dokud nezabije ty zbabělé bytosti, které vládly živým, a nenahradí je jako jediný pravý bůh.

EMORY

KAŽDÝ SEN, KTERÝ SE EMORY POSLEDNÍ DOBOU zdál, se nevyhnutelně proměnil v noční můru.

Nezbyla jí ani jediná poklidná vzpomínka, kterou by neposkvrnila temnota. Když se jí zdálo o domově, otcův maják pohlcovalo moře a jeho kosti klesaly do Hlubin. Když se jí zdálo o Aldrynu, všichni studenti, kteří dříve bývali jejími spolužáky, se dožadovali její smrti a obviňující sykot, že je *Vlnolapka* a *znovuzrozený Stín*, ji bolel jako rány bičem na kůži.

Když se jí zdálo o třech rozesmátých dětech hrajících si na pobřeží, rackové nad nimi bezvládně padali do vody a moře vtahovalo děti do své hloubky. Emory zoufale volala Baze a Romie, zatímco se jí plíce plnily vodou, ale proud každého z nich nesl jiným směrem a ona věděla, že už je nikdy nespatří.

Dnes se Emory zdálo o Přesýpacích hodinách. Ne tak, jak vypadaly ve skutečnosti – jako štíhlý stalagmit a stalaktit přecházející jeden ve druhý –, ale tak, jak se jí často zjevovaly ve spánku. Jako opravdové přesýpací hodiny, stříbrné, vysoké a plné jemného černého písku, který se sypal z jedné protáhlé baňky do druhé.

Kráčela po vlhkém, kluzkém povrchu Dovermeru, blížila se k nim a připadalo jí, jako by tu už byla potisící. Při každém kroku v jejích šlépějích vyrůstaly květiny. Narcisy, slézové růže, orchideje, máky. Když přejela prsty po stěně jeskyně, pod jejím dotekem rašily šlahouny popínavých rostlin. Ve vlasech jí hrál jemný vánek a jeho zvuk jí zněl v uších jako hudba. Všude kolem ní tančily jiskřičky jako žhavé uhlíky nebo světlušky v létě na louce a prozařovaly tísnivou temnotu.

Emory, Emory.

Přesýpací hodiny ji volaly. V jejich spodní části se otevíraly dveře, otvor, kterým černý písek kroužil, klesal a mizel, až se úplně vytrácel. Emory přiložila dlaně na chladné sklo. V baňkách se shromáždily stíny a zvířily písek, jako by se uvnitř zvedl poryv větru. Černý písek se třpytil jako hvězdy ve tmě a přeskupoval se do čehosi matně povědomého. Když se stíny rozplynuly, v přesýpacích hodinách bylo vidět uvězněný strom zabírající celý jejich vnitřek. Jeho větve, plné zdravých zelených listů, vyplňovaly horní baňku a kmen měl vtěsnaný do úzkého prostoru vedoucího do spodní baňky, kde se kroutily a proplétaly mrtvě vypadající kořeny, které vyrůstaly z kmene.

Emoryina ruka se sama od sebe pohnula, sevřela v pěst a s úderem prorazila sklo.

Strom se opět rozplynul na černý písek a stíny – ty vytryskly z rozbitého skla jako vybuchující hvězda. Emory si chtěla zakrýt oči, ale nedokázala odtrhnout pohled, zatímco se stíny, písek a sklo stahovaly zpátky, aniž by se jí dotkly, a zhmotňovaly se do tvaru, který velmi dobře znala.

Umbra se strašlivou korunou z obsidiánu.

Sidraeus. Božstvo, které kdysi nazývala Stín.

Emoryino spící vědomí v jeho přítomnosti zbystřilo. Už to nebyl pouhý bezmyšlenkovitý sen. *Snila* a její magie Ubývajícího Měsíce způsobila, že se náhle ocitla plně při smyslech.

Zaplavila ji vlna strachu jako adrenalin. Už nějakou dobu se pokoušela najít Sidraea ve snech, avšak bez úspěchu. A nyní se objevil tady.

Bylo zvláštní potkat ho v podobě umbry, tolik si zvykla vídat ho s Keiranovou tváří. Sidraeus ho ovládl, aby mohl uniknout ze spánkové krajiny, kde ho po staletí věznil mocný bůh, jenž vládl říši spánku a smrti. Nyní byl Sidraeus uvězněný znovu, v temnotě mezi hvězdami, bez těla, poté co přišel o svou schránku.

Tehdy jej Emory spatřila naposledy. Když se v Keiranově těle vrhl mezi ni a Cornuse Clovera, zachránil ji před smrtícím úderem, který ukončil Keiranův život – tentokrát nadobro – a zanechal Sidraea v podobě umbry s korunou, jež před ní nyní stála.

Zdálo se, že ji nepoznává. Nebo pokud ano, jakékoli nejisté příměří, k němuž dospěli, zmizelo ve chvíli, kdy se jeho ruka ze stínů vymrštila vpřed a sevřela ji kolem krku.

Emory sebou trhla a její tělo ztuhlo. Nebyla si jistá, zda se bojí božstva, jež se nad ní tyčí, nebo ozvěny Keirana, kterou v ní to gesto vyvolalo. „Sid-Sidraee," zachroptěla, zatímco se jí jeho drápovité ruce zatínaly hlouběji do kůže. „Pusť mě."

Jeho bezedné oči si ji vychutnávaly a hluboko v nich se mihotal plamen nenávisti.

To kvůli tobě jsem tady, Vlnodějko. Proč bych tě neměl zabít?

Neměl ústa, jimiž by mohl mluvit, jeho slova se ozývala Emory přímo v hlavě. Hovořil jazykem, který zněl drsně i nadpozemsky krásně zároveň. Byla si jistá, že jej už někdy slyšela, ale až dosud mu nerozuměla. Sevřel stisk a ona zápasila s rukou, která ji škrtila. Nahmatala cosi, co působilo jako holá kost, a stíny vířící okolo jí ochromovaly prsty chladem.

„Prosím," vyhrkla bolestivě. *Uboze.* „Potřebuješ mě."

V hlavě se jí ozval mrazivý smích. Plíce jí hořely palčivou touhou po vzduchu. Začínalo se jí zatmívat před očima

a doopravdy věřila, že ji v tu chvíli zabije. Stane se věčným spáčem? Zůstane její vědomí vězet mezi hvězdami, zatímco její tělo bude dlít ve skutečném světě, prázdné, dokud nakonec nezchřadne?

Najednou ji umbra pustila. Emory zalapala po dechu, chytila se za krk a pokusila se odplazit od tyčícího se Sidraea dál. Stíny kolem něj se prodloužily a následovaly ji. Ovinuly se jí kolem pasu, jako by jí chtěly zabránit v útěku.

Opět se jí v mysli ozval jeho hlas: *Tuto hru už jsme jednou hráli a ty jsi mě nechala zajmout. Zradila jsi mě, a přesto jsem se rozhodl se pro tebe obětovat.*

„Nikdy jsem to po tobě nechtěla." Její hlas zněl chraplavě, v hrdle ji pálilo každé slovo. „Navíc ty jsi mě zradil jako první. Chtěl jsi mě přimět odčerpat všechnu sílu fontány bohů k tobě, a přitom jsi věděl, že by mě to zabilo."

Škoda že stále ještě dýcháš. Draze jsem za to zaplatil. Překrucuj si to, jak chceš, Vlnodějko, ale jsi mi dlužna. Drápovitý prst ze stínu se letmo dotkl podlitin na jejím krku. Výhrůžka. Slib. *Buď si jista, že najdu způsob, jak si ten dluh vybrat.*

Strach jí pronikl až do kostí. Možná vůbec poprvé se Sidraea doopravdy bála. Jako by se vytratily veškeré zbytky lidskosti, které v něm kdy zahlédla. Jako by o ně přišel, stejně jako přišel o své tělo. Nestál před ní Sidraeus, ale Stín Zkázy, nemilosrdné božstvo, o kterém slýchala vyprávět příběhy.

Uvědomila si, že už se nenacházejí ve snovém Dovermeru, ale v černé, třpytivé krajině spánku, až na ně dva úplně prázdné. Zamrazilo ji. Nebylo tam nic než tma a hvězdy, přesto jí však připadalo, že na ně upírá pohled tisícero očí a že v neexistujícím vánku šeptá nespočet hlasů. A ty hlasy volaly její jméno.

Duše mrtvých jsou neklidné, poznamenal Stín. *Jak jen dychtí, aby ses k nim připojila.*

Prudce se obrátila k jeho bezednému pohledu. Vířící stíny okolo něj ustoupily, až bylo vidět jen kostlivý obrys jeho žeber, propast prostírající se mezi nimi a obsidiánovou věc, která tepala uprostřed. Jeho srdce. Přemítala, zda takto pod vlnící se temnotou vypadají všechny umbry, nebo jestli tuto zvláštnost vykazuje pouze on, jejich král. Božstvo zbavené těla, omezené na tuto bytost, která byla v této dřímající říši stejně tak dozorcem jako vězněm.

„Znamená to, že ses vrátil k převážení duší mrtvých?" zajímala se Emory.

Dokud je fontána vyčerpaná, nemohu jim pomoci. Teď není místa, kde by mohli spočinout.

Emory se po zádech plížila mrazivá hrůza. Pokud duše mrtvých nemohou být uloženy ke spánku, pokud Clover vyčerpal všechnu sílu z fontány, vězí všichni tady, na tomhle místě mezi světy? V jakémsi očistci? Možná že kvůli přeplnění pronikají trhlinami mezi světy. Vysvětlovalo by to, proč Emory stále pronásledují duchové, kdykoli používá magii, pomyslela si.

Pověz mi, navštívil tě už jeho *duch, nebo mohu předpokládat, že jeho duše hoří v pekelné propasti?*

Sidraeův hlas překypoval chladným opovržením a Emory věděla, že má na mysli Keirana.

„Neviděla jsem ho," odpověděla. Byla vděčná, že Keiranův duch snad nadobro zmizel. Divila se Sidraeově kruté spokojenosti. Věděla, že mezi Stínem a jeho schránkou neexistovala žádná náklonnost, ale přece se mu vězení Keiranova těla muselo více zamlouvat než to, v němž se nacházel nyní. „Ale o něj mi teď nejde. Potřebuji vědět, jestli jsi něco neslyšel o mých přátelích. O klíčích."

Emory nevěděla přesně, jak Sidraeovo uvěznění na tomto místě funguje. Zjevně se s ním mohla spojit prostřednictvím snů. Možná se to Romie podařilo také a on s ní mohl mluvit – což se Emory nepovedlo od chvíle, kdy svou nejlepší

kamarádku viděla naposled, když Cloverovy stvůry unesly Romie, Aspen a Tola do moře popela, kde je Clover měl v úmyslu obětovat, aby oživil Atheiu – božstvo známé v Emoryině světě jako Vlny, opak všeho, čím byl Sidraeus.

Jsou přede mnou skryti, stejně jako jsou skryti před tebou, odpověděl Sidraeus. Na to, jak sklesle se zatvářila, zazněl jeho hlas téměř škodolibě. *Nemůžeš zabránit tomu, co se blíží. Clover je obětuje. Atheia bude znovu celá, já dostanu své tělo zpět a ty –*

„Nenechám své přátele zemřít. Musí existovat způsob, jak Clovera zastavit."

Sidraeus se krutě, chladně zasmál. *I kdyby ses dostala do světa bohů včas, jak přesně ho hodláš zastavit? Jeho moc je celé moře popela, zatímco tvoje jen smítkem prachu. Nemáš proti němu žádnou šanci.*

Měl pravdu. A právě tenhle zapeklitý problém teď řešili, že ano? Protože proti Cloverovi měl šanci jen Sidraeus a ten vězel tady. Jediný způsob, jak mohl získat svou pravou podobu, bylo oživení Atheie, ale k tomu museli Emoryini přátelé zemřít. Což znamenalo, že dokud je Sidraeus tady, Romie, Aspen a Tol stále žijí. Jenže Clover také.

Musel existovat jiný způsob. Sidraeus to už jednou dokázal, podařilo se mu uniknout z tohoto žaláře tím, že se vkradl do Keiranovy oživené mrtvoly. Pokud potřebovali pouze další tělo...

Emory opět začal mrazit v zádech pocit, že ji někdo pozoruje. Teď už jí byla opravdu zima, všude po těle jí naskákala husí kůže. Nebo se její vědomí začínalo postupně probouzet a chlad místa, kde ležela a spala, jí pronikal do snu. Volal ji zpátky k sobě.

Emory, Emory, šeptaly neviditelné duše mrtvých, jako by se jí snažily sdělit nějaké tajemství. Jako by prahly po její duši.

Sidraeus se stáhl do tmy. *Až budeš připravena splatit svůj dluh, Vlnodějko, víš, kde mě najít.*

Ještě ucítila, jak ji po krku hladí dlouhé stíny, a vzápětí se probudila.

Po temné obloze úsvitu se honily bouře jako zlověstné znamení nadcházejícího dne. Hromy a blesky neustávaly od chvíle, kdy sem přišli, déšť přicházel v nárazových přeháňkách, které se rychle měnily na sněhové, načež se nebe zpravidla vyjasnilo na několik blažených okamžiků slunečního svitu, který však nikdy netrval dostatečně dlouho.

Emory se snažila nemyslet na chlad, který jí pronikal skrze vlhké oblečení až do morku kostí, ale drkotání zubů jí téměř na nic jiného myslet nedovolovalo. Svět byl neobvykle tichý. Ozývalo se jen kvílení větru, vzdálené hromobití a zvuky toho, jak se třásla. Vzhledem k tomu, že měl být plný zpěvu, to působilo znepokojivě.

Emory a ostatní se ukryli pod skalnatým převisem porostlým mechem. Nebyla to přímo jeskyně, ale poskytovala dostatek ochrany před zuřícími živly. Po většinu noci se jim podařilo udržovat oheň. Choulili se kolem něj ve vlněných dekách, které našli v opuštěné vesnici kousek odtud. Spali po dvou pod jednou dekou – Emory s Virgilem a Nisha s Verou –, příliš vyčerpaní z celodenní cesty, než aby se zabývali tím, že mají stále mokré oblečení a skoro prázdné žaludky.

Náhle se ozval zvuk, při kterém všichni ztuhli, ale to se jen Vivyan a Ivayne vracely do jejich provizorního tábořiště. Matka s dcerou, které je doprovázely do tohoto světa – čtvrtého a posledního, než se měli dostat do moře popela. A díkyvlnám, že s nimi ženy šly, protože Emory a její přátelé by se jinak nikdy nedostali takhle daleko. Obě dvě byly drakoničky – uměly si na zádech nechat narůst dračí křídla – a také zkušené bojovnice. Ujaly se hlídkování a průzkumu okolí. A nejlepší bylo, že také lovu.

Ivayne zvedla mrtvého králíka a na tváři se jí objevil široký úsměv. „Snídaně," prohlásila.

Emory cítila, jak jí při tom pohledu začalo kručet v břiše. Měla takový hlad, že ji smrt roztomilého králíčka netrápila.

Dnes uplynul právě týden od chvíle, kdy dorazili do tohoto světa. Vstoupili sem opravdu velkolepě – když prošli bránou, která vypadala jako kus ledem pokryté skály, spadli přímo do horké vody. Emory si na okamžik pomyslela, že se ocitli v ohňové jámě, v samotném nitru spící sopky, ze které právě vyšli. Teplo se však ukázalo být vlastně příjemné, nešlo vůbec o plameny, ale o vodu tak jasně tyrkysového odstínu, až vypadala nepřirozeně. Vzduch byl naopak naprosto mrazivý.

S námahou vylezli z horkého jezírka na mechem porostlý břeh a ihned zalitovali, že teplo opustili. Tůně se nacházela ve skalnatém pohoří z černého kamene a svěží zelené trávy, kterou sem tam pokrýval sníh. V dálce se bíle třpytily vysoké rozeklané vrcholky hor na pozadí oblohy v barvách hluboké podlitiny – modré, černé a fialové. Nebe rozťal blesk a vzápětí se ozvalo hromobití hrozící rozbít svět na kousky.

Od té doby putovali směrem k onomu vzdálenému pohoří. Tam je vedl kompas, a tak museli předpokládat, že tam najdou poslední dveře – ty, které je přivedou do moře popela, kam Clover unesl klíče. Kde plánoval obětovat Romie, Aspen a Tola, aby přivedl zpět Atheiu.

Zatím k tomu nedošlo. Emory by to věděla s jistotou, i kdyby právě nespatřila Sidraea ve spánkové krajině, protože kdykoli použila svou magii, cítila z velké dálky pouto s klíči, jako by její vlnodějná magie zoufale hledala zdroj, ze kterého by mohla čerpat. Byly stále naživu. Což znamenalo, že Clover buď ještě nenašel strážce – poslední díl Atheie, duši, která má spojit její krev, kosti a srdce –, nebo ho našel, ale vyčkává, ať už z jakéhokoli důvodu.

Zatímco jedli skromnou snídani sestávající z opečeného králíka, Emory vyprávěla svým přátelům o setkání se

Sidraeem. Skutečnost, že Sidraeus stále ještě nezískal svou pravou podobu, všichni považovali za důkaz, že klíče jsou dosud naživu. Diskutovali, snad už posté, proč je Clover ještě neobětoval.

„Vypadá to, skoro jako by na nás čekal," prohlásila Nisha zlověstně. Měla ztrhanou tvář a zarudlé oči. „Možná že nás tak láká do moře popela, přesně jako v té knize."

Jejich pohledy se přes oheň setkaly a Emory se sevřelo srdce. Jestli někdo z nich chápal zoufalství a předčasný zármutek, který cítila, pak to byla Nisha, se kterou Romie před nedávnem obnovila romantický vztah. Některé dny jim připadalo, že nemá smysl pokračovat – že se jim nikdy nepodaří dostat se ke Cloverovi včas, aby mu zabránili zabít Romie a ostatní. A pak by museli truchlit po Romie znovu. Jenže tentokrát by byla pryč nadobro.

„Jestli nás láká do moře popela," poznamenal Virgil temně, „tak by člověk čekal, že nám pomůže se tam dostat a nebude nás brzdit na každém kroku těmi popelovými příšerami, co na nás posílá."

Všichni se podívali na otevřenou divočinu před přístřeškem, jako by čekali, že se zmíněné příšery objeví, protože je přivolala Virgilova slova. Začali jim říkat popelové umbry. Jednalo se o stejná stvoření, která Clover vyvolal ve Sluneční kovárně, umbrám podobné přízraky, které vytvořil z hroudy kostí a prachu.

Popelové umbry se už od jejich příchodu vynořovaly z bouří a temnoty, jako by se zrodily z blesků samotných, a vytrvale na ně útočily. Po Cloverovi nebylo nikde ani vidu, ani slechu, ale zcela jistě je zdálky ovládal.

A protože ty přízraky byly stvořené z popela, žádná čepel nebo jiná hmotná zbraň je nemohla zastavit. Virgilova smrtonosná magie také nepomáhala – popel už mrtvý byl, takže nemělo smysl zabíjet něco, co už bylo tak jako tak bez života.

Zdálo se, že jen Emoryina magie na ně má nějaký účinek, a i to chvíli trvalo. Použila stejný princip, jako když uzdravila umbry ve spánkové krajině poté, co poprvé prošla dveřmi v Dovermeru. Zrušila jejich existenci. Vrátila popel tam, odkud pocházel.

Bez přítomnosti Sidraea, který dříve mírnil temné důsledky její vlnodějné magie, a bez klíčů poblíž, aby nečerpala jejich magii, si Emory dovolila plně se ponořit do hloubi své síly. Bez jakýchkoli omezení, bez ohledu na vedlejší účinky. Byla ochotná udělat cokoli, aby se k Bráně bohů dostali včas. A už jí ani nevadili duchové, kteří se zjevovali, když svou magii použila. Keiranův duch byl pryč. Stále vídala Lizavetu, Traverse, Jordyna, Liu a všechny ostatní iniciáty selenického řádu, kteří zmizeli v Dovermeru, ale většina duchů, kteří se k ní slétali, neměla tváře, nepoznávala je. Jejich přítomnost jí připadala uklidňující. Téměř.

Duše mrtvých jsou neklidné.

Ze Sidraeových slov jí nepříjemně mravenčilo na kůži.

Zatímco zahlazovali veškeré stopy po tábořišti a připravovali se na další dlouhý den pochodu pod nepřívětivým nebem, Vera si položila kompas na kolena a upřeně na něj hleděla, jako by se pokoušela vrýt si do paměti směr, kterým se potřebovali ubírat. Kompas kdysi patřil Emoryině matce, a přestože nyní vlastně náležel Emory, nechala ho Veře, protože jí připadalo, že její sestřenici na něm záleží více než jí.

Její *sestřenici*. Emory to stále plně nedocházelo. Pokud z celé této záležitosti vzešlo alespoň něco dobrého, bylo to rozšíření její rodiny. Sblížení se s Verou a dozvídání se všeho možného o Kazanových v ní probudilo pocit, že někam patří. Předtím si ani neuvědomila, že ho postrádá.

Odjakživa bývali s otcem sami, a teď nejenže měla sestřenici, ale i *tři* tety k tomu. Díky Veřině barvitému líčení Emory připadalo, jako by Alyu, Agatu i Avu, tři starší sestry Kazanovy, znala osobně. Agata a Veřina matka Ava stále žily

v Trevelu, zatímco Alya bydlela v Cadence, jen pár kroků od Aldrynské akademie. Emory se divila, že na ni nikdy nenarazila – možná však ano, jen o tom nevěděla.

Vera jí také vyprávěla alespoň to málo, co si pamatovala o Adrianě, nejmladší ze sester Kazanových a Emoryině matce, již Emory znala jako Luce Meraudovou. Slovo *znala* však skutečnost tak docela nevystihuje, protože Emory se se svou matkou nesetkala a vypadalo to, že se s ní také nejspíš nikdy nesetká. Alespoň však pro ni takhle přestala být pouhou bájnou postavou.

„Zase jsme se odchýlili od správného směru," prohlásila Vera a zvedla oči k Emory. „Přísahám, že každý útok popelových umber nás o něco víc svede z cesty, kterou máme jít."

„Tak to je dobře, že máme kompas, abychom udrželi kurz."

Jakmile vyrazili z úkrytu, rozpršelo se a nad nimi se začalo ozývat hromobití. I když jim nebránily v postupu popelové umbry, zdálo se, jako by samotný tento svět stál proti nim – stavěl jim do cesty sesuvy půdy, náhlé bouře, všechno možné, jen aby postupovali co nejpomaleji.

„Já to tu tak nenávidím," zabručel Virgil při chůzi. Cítili se sklíčeně, byli promrzlí a při představě dalšího dlouhého dne před sebou už předem vyčerpaní.

Emory s ním musela souhlasit. Tento svět by mohl být krásný, kdyby nebyl tak pustý. Během týdne, který zde strávili, nepotkali ani živáčka. Sice narazili na jednu vesnici, ale byla opuštěná a z velké části zničená nějakou bouří, nebo možná něčím horším, jako jsou popelové umbry.

Ticho, prázdnota, zuřící bouře... působilo to ubíjejícím dojmem. Zvlášť když pohoří, ke kterému putovali, vypadalo stále stejně vzdáleně.

Zdálo se však, že dnes se jim dostane trochu oddechu.

Okolo poledne se Ivayne vrátila z průzkumné výpravy. Křídla měla rozvinutá a na tváři jí hrál úsměv. „O kus dál je přístřešek, ne moc daleko. Nějaká zřícenina."

Tento objev nemohl přijít ve vhodnější chvíli – právě je začalo bičovat krupobití. Zřícenina se nacházela na úpatí vodopádu, napůl ponořená v rozvodněné řece, jež se vinula pustou krajinou. Bylo to působivé místo – stály tam masivní tesané sloupy a polámané sochy, cosi, co vypadalo jako svatyně. Jednu ze zdí, která stále držela, zdobili vytesaní koně a vysoké vrcholky hor v oblacích.

„Vypadá to, že by to mohl být chrám," poznamenala Vera s úžasem.

Emory cítila, jak pod nimi proudí dráha země, zkažená Cloverem. Dávalo smysl postavit chrám celestiálům, obdobě božstva jménem Atheia v tomto světě, na takovém zdroji síly. Zůstala mu část stropu, která je chránila před krupobitím. Nepronikalo k nim ani kvílení větru. Panovalo tam skutečné ticho, díky čemuž si Emory uvědomila, jak si její uši natolik zvykly na neustálý vítr, že už ho v podstatě neslyšela. Bylo to děsivé. V duchu slyšela šepot ze své noční můry, duše mrtvých volající její jméno.

Emory, Emory.

Náhle se ozval ohlušující praskot, jako by pukala země. Blesk zasáhl vodopád pouhých několik kroků od chrámu. Ivayne hned tasila meč pro případ, že by se objevily popelové umbry, přestože proti těm přízrakům byl k ničemu. Emory se rychle postavila k drakoničce a připravila si magii. Oblohu rozčísl další modravý blesk, neobjevila se však ani jedna popelová umbra.

Objevilo se něco jiného.

Na protějším břehu řeky seděl na sněhobílém koni jakýsi člověk. Emory nejprve napadlo, že je to Clover, ale postava vypadala mohutněji, jako by patřila zkušenému válečníkovi. Měl na sobě tmavomodrý kabátec se stříbrnými výšivkami ve tvaru blesků a poryvů větru a přes ramena přehozený těžký plášť s kapucí staženou do čela. Rukama v rukavicích svíral otěže koně, který měl opeřená křídla,

stejně jako bytosti vytesané do zdí zborceného chrámu. Byl právě tak nádherný a éterický, jak by si Emory okřídleného koně představovala.

Až na jeho oči. Ty zely prázdnotou, tmavé dutiny obklopené spletenci černých žil, které se táhly po celé jeho hlavě a krku a hyzdily mu i nádherná křídla. Jako by byl zkažený zevnitř. Přízračná, pokřivená verze toho, čím kdysi býval.

Člověk zvedl ruku k nebesům a zachytil blesk, který se proměnil na strašlivé kopí. Jediným mrštným pohybem jím vrhl po chrámu. Prolétlo kolem Emory tak těsně, že cítila, jak jí ožehlo tvář, a zabodlo se do jednoho ze zdobených sloupů, kde praskalo a jiskřilo, až se nakonec rozplynulo v oblaku dýmu. Z dýmu se vynořil další muž v podobném oděvu držící meč z blesku. Našlapoval tak tiše, že si ani nevšimli, kdy vešel do chrámu z opačné strany.

Vivyan se na něj vrhla s válečným pokřikem a její kovový meč se s burácivým řinčením srazil s jeho mečem z blesku. Zasáhl Vivyan do ramene a ona vykřikla. Vzduch prostoupil pach spáleného masa. Než však Emory stačila vymyslet, jak jí pomoci svou magií, a než kdokoli z nich stačil muže pronásledovat, na chrám se snesla horda popelových umber rychlejších než vítr. Muž zmizel mezi nimi, vzápětí však s nadlidskou silou přeskočil řeku a usadil se na okřídleném koni za druhým válečníkem.

Zatímco Ivayne a Vivyan bezvýsledně máchaly meči proti hordám popelových umber, které obklíčily jejich skupinu, Emory se otevřela síle dráhy země. Po kůži se jí roztančily stříbrné žíly. Cítila, jak v ní žhne síla, jak jí proudí jako chladný žár vzdálené hvězdy, a uvolnila své zábrany, aby popelové umbry zničila.

Pokusila se dosáhnout ještě dál, ke dvěma mužům za řekou, ale cítila, jak vyhořívá, jak se příliš rychle vyčerpává. Popelové umbry kolem ní padaly k zemi, zdálo se však, že se zvedají další a další. V dálce cítila volání částí Atheie, krve,

kostí, srdce a duše, jenže byly příliš daleko, a navíc jí připadalo, že jsou od ní jakýmsi způsobem odstíněny.

Dráha země se hnala skrze Emory obrovskou silou. Vyrojili se kolem ní duchové. V ústech cítila krev, v uších slyšela něčí křik – svůj vlastní? – a vnímala, jak se jí zatmívá před očima, jak se o ni pokouší bezvědomí a snaží se ji stáhnout do temnoty.

Náhle se rozezněla hudba.

Kdosi zpíval, hlasitě a čistě, tak nádherně, až z toho bolelo u srdce. Tmavá obloha nad nimi se rozestoupila, sluneční paprsky pronikly skrz, aby zahnaly to, co zbývalo z popelových umber. Zdálo se, že se na tom světle rozpadají na prach.

Emory bezvládně padla k zemi. Než ji temnota stačila pohltit, pátravě pohlédla ke břehu řeky, ale dva muži už tam nebyli. Jejich pekelný oř je nesl směrem k temnému nebi.

BAZ

JAK IRONICKÉ, POMYSLEL SI BAZ, ŽE NA TOMTO MÍSTĚ čas ztrácí všechen smysl, když právě tady je tvořen.

Obklopovalo jej více hodin, než kdy viděl za celý svůj život, přístroje všech druhů, tvarů a velikostí, jež měřily čas, a přesto mu připadalo, jako by se čas zastavil. Mohly by uplynout dny a roky, aniž by si toho všiml, nebýt ustavičného tikání tvořícího nepřetržitý šum, který ho provázel i ve spánku. Přístroje však ukazovaly měření času *tam venku* – ve čtyřech říších živých, kde v každé z nich čas plynul různě, podle pečlivě stanoveného souboru pravidel.

Zde však byl čas nekonečnou smyčkou.

Zde se nacházela dílna boha, na kterého Baz magicky narazil. Možná už by teď mohl být zvyklý na to, že je nečekaně vtahován do podivných dveří. Cestoval zpět v čase na Aldrynskou akademii minulosti, celý život byl posedlý knihou o učenci, který se vydal do jiných světů skrze portál na papíře, a přesto ho šokovalo, že se takovým portálem sám propadl. Že se ocitl tady, ve středu všech světů, v přítomnosti božství.

Pomáhat bohu rovnováhy byla mravenčí práce, jednotvárná a časově náročná – alespoň tak to Bazovi připadalo.

Uvědomil si, že tady čas ubíhá, jen když ho přepadl hlad nebo když podlehl spánku. Pak se probudil, naplnil si žaludek čímsi, co pro něj bůh ze vzduchu vyčaroval – nepřetržitý přísun kávy a čaje mu rozhodně nevadil –, a opět se pustil do práce. Znovu si naplnil žaludek. Zase usnul. A tak se to opakovalo pořád dokola.

Vždycky tu měl co dělat, ať už utírat prach z astrolábů, nebo zaznamenávat rychlost kyvadel či různých jiných hodin pro srovnání. Bazovi ty úkoly připadaly zbytečné, zdálo se však, že pro přepracovaného boha rovnováhy jsou velice důležité. (Pokud měl jméno, Bazovi ho nesdělil. Baz o něm přemýšlel jednoduše jako o *bohu* a oslovoval ho zdvořile *pane*, jako by oslovoval každého jiného profesora.)

Skutečná práce se točila kolem obrovského tkalcovského stavu uprostřed dílny, který spřádal nejen čas, jak se Baz dozvěděl, ale i *osud* – splétal minulost, přítomnost a budoucnost do obrovského gobelínu, který představoval samotný vesmír.

„Jsem tu, abych zajistil, že všechno proběhne tak, jak má," vysvětlil bůh Bazovi v den jeho příchodu. Z jeho chování vyzařovala jistá domýšlivost a promlouval vážným tónem, na který si Baz postupně zvykl. „Jinak," pokračoval bůh dramaticky, jak pro něj bylo typické, „by se gobelín osudu roztrhal na kousky a světy by se navždy vychýlily z rovnováhy. Nastal by v nich chaos."

Což bylo pochopitelně to poslední, co si bůh rovnováhy přál.

„Ale, pane," zeptal se tehdy Baz a nervózně se poškrábal vzadu na krku, „proč jsem tady *já*?"

Uvažoval, zda to, jak zacházel s časem – všechna ta drobounká vlákna, za která za svůj život zatáhl, a k tomu ta velká, se kterými se opovážil pohnout poslední dobou, jako při opravě Přesýpacích hodin, když se vydal do minulosti –, boha nerozhněvalo a nepřivedlo Baze sem, aby se zodpovídal z následků svého jednání.

„Inu, ty jsi tady přece proto, abys mi pomáhal," odpověděl bůh, chraplavě se uchechtl a poplácal Baze po zádech. „Čas ti proudí v žilách a já jsem tu proto, abych ti ukázal, jak to naplno využít."

A tak bůh ukázal Bazovi, jak tkalcovský stav funguje. Naučil ho, jak používat osnovu, aby si naměřil a uspořádal jednotlivá vlákna na tkaní, jak si poradit s drobnými závadami na stavu i jak správně sbírat hotový gobelín, který se hromadil na podlaze – zatřepat s látkou, aby se vyrovnala, jako by stlal postel, a sledovat, jak se vlní a prostírá nahoru a ven až ke hvězdám za dílnou, kde mizela do tmy.

„Kam vede?" zeptal se Baz a v úžasu hleděl za ní.

„Do vesmíru," odpověděl bůh, „a zase zpátky." Nato ukázal na osnovu, kde jednotlivá vlákna čekala, až budou vetkána do gobelínu. „Minulost, přítomnost i budoucnost se neustále splétají, rozplétají a tak pořád dokola. Čas je totiž nekonečný, víš."

S časem si Baz velice lámal hlavu a jen mu to přidávalo na trápení, které zažíval, protože nevěděl, jak se daří těm, které má rád. Často ho pronásledovaly vzpomínky na poslední okamžiky s Kaiem, kdy Přesýpací hodiny Bazovi zabránily, aby Kaie dveřmi následoval. Potřeboval se dozvědět, co Kaie, Luce a Clovera čeká, pokud se naplní vize, kterou měli Luce i Clover – že se světy promění na popel kvůli Vlnodějovi. Báli se, že je to Emory, ale ve skutečnosti šlo o Clovera samotného. Zda je možné tento strašlivý osud změnit.

Jenže nehledě na to, jak moc Baz prosil o informace, bůh rovnováhy mu jejich osud neprozradil. Jeho odpovědi byly pokaždé stručné, neurčité a přivádějící Baze k šílenství. „Pro smrtelníky je lepší, když jim podrobnosti vláken osudu nejsou známy."

Tyto náznaky způsobily jen to, že se Baz potřeboval dozvědět pravdu ještě naléhavěji. A pokud se mu bůh nechystal

prozradit, co se vlastně stalo s Kaiem, Baz byl připravený zjistit to sám.

Pustil se do studia, odhodlaný výborně zvládnout každou lekci a každý úkol, které od boha dostal. Naučil se, jak používat svou magii, aby mohl hýbat vlákny času tak, jak to doposud neuměl – například odvíjet je dopředu, aby mohl nahlédnout do něčí budoucnosti. Platil při tom stejný princip, jako když je tahal zpátky, bylo to však obtížnější.

„Minulost je jednodušší pochopit," vysvětlil bůh, „jelikož už proběhla a nelze ji změnit." Když Baz namítl, že on a Kai skončili v minulosti, což přece musí znamenat, že ji změnili, bůh zavrtěl hlavou. „Vždycky bylo předurčeno, že budete cestovat do minulosti, a proto jste vždycky byli její součástí. Nikdy neexistovala verze událostí, ve které byste se tam nějakým způsobem neocitli. Plán osudu nelze porušit."

„A není potom budoucnost také pevně daná, pokud je osud už napsán předem?" otázal se Baz.

„Inu, ano," zaváhal bůh a pohrával si s knoflíky na vestičce s velmi výrazným květinovým vzorem, ke které si oblékl kostkované sako a hnědé tvídové kalhoty. Tak nesourodý komplet by měl vypadat nevzhledně, právě jemu však z nějakého důvodu slušel. „Ale na cestě, která k takovému osudu vede, se mohou objevit různé proměnlivé faktory," pokračoval, „a proto se vlákna rozvětvují a vinou způsoby, kterým tvá mysl smrtelníka nedokáže porozumět. Musel bys sledovat každé vlákno zvlášť, abys zjistil všechny různé možnosti, jak jednotlivé události mohou proběhnout. Pokaždé však povedou ke stejnému výsledku."

Baz poraženě svěsil ramena. „Tak co tady vlastně dělám? Jestli naprosto nic není možné změnit, jaký má smysl vůbec cokoli dělat?"

„Smysl je v tom," odpověděl bůh, „že se učíš. Máš ještě ve svém světě sehrát určitou roli. Znalosti, které zde získáš, ti budou k užitku, až se vrátíš zpátky."

Baz položil konkrétnější otázku. „Zpátky do které doby?“

Přišel sem z minulosti – z Aldrynské akademie, takové, jakou byla ve dvoustém roce své existence. Už tam však pro něj nic nezůstalo. Poté, co byl odloučen od Kaie a ostatních, kteří prošli dveřmi, měl Baz v úmyslu najít časovou trhlinu, která by ho mohla vrátit na současný Aldryn. Místo toho se neúmyslně ocitl *tady*, ve středu vesmíru, v přítomnosti boha, který mu odmítal dávat přímé odpovědi.

„Zpátky do své doby, kam jinam,“ odpověděl bůh, jako by to bylo naprosto samozřejmé. Pohlédl na stříbrné kapesní hodinky, jež nosil – jedny ze čtyř kapesních hodinek připevněných na vestičce. Každé z nich představovaly jeden ze světů, avšak jestli měřily čas nebo něco jiného, to Baz nevěděl. „Situace se zhoršuje,“ pokračoval bůh nevzrušeně, jako by se bavili o něčem nepodstatném, třeba o počasí. „Již brzy nastane čas tvého návratu.“

„A co přesně tam mám udělat?“

„Nebylo by moudré, abych to prozrazoval. Tvá role se odehraje tak, jak má. Poznáš, co to je, až to nastane.“

Baz měl pocit, že ho frustrace trhá zevnitř. Ne že by se nechtěl vrátit na současný Aldryn a pomoci, jak jen by mohl – zvlášť pokud se situace zhoršuje. Ale nemohl se ubránit tísnivému pocitu v útrobách, jakési neochvějné myšlence, že pokud toto místo opustí a vrátí se do přítomnosti, ztratí Kaie nadobro.

Kaie, kterého naposled viděl v minulosti, Kaie, jehož osud zůstával neznámým.

Bylo mu jasné, že to, co si Clover předsevzal – probudit Vlny a Stín, zachránit jejich světy před pádem do temnoty –, se nestalo. Se *nestane*. Clover je přivede ke zkáze, jak jeho vize předpověděla. Sám Baz tohle spatřil v Thamesových vzpomínkách, Cloverovu noční můru, kde on a Emory čelili jeden druhému, dva Vlnodějové na konci světa, jeden strašlivě, odpudivě zlý a druhý naopak zdrojem světla.

Pokud by však Clover byl v přítomnosti stále naživu – například díky tomu, že by přišel na způsob, jak se učinit nesmrtelným –, jak by to dopadlo s Kaiem a Luce? V Bazově době by jistě neexistovali, vzhledem k tomu, že dvě stě let předtím odešli s Cloverem.

Kdyby Baz nechal minulost být, už nikdy by se s Kaiem nesetkal.

Pravidelně se stávalo, že bůh rovnováhy poodešel od tkalcovského stavu a natolik se ponořil do práce na tom či onom přístroji, že na Baze docela zapomněl.

Dnes jeho pozornost upoutal velký kus plátna. Skláněl se nad ním a cosi kreslil jako posedlý. Všude po dílně se povalovaly náčrty, plány a návrhy důmyslných hodin, prazvláštních udělátek a všelijakých nástrojů. Baz ho nikdy neviděl tak zaujatého jako teď. S rozcuchanými hustými tmavými vlasy a podivnými ochrannými brýlemi, které mu zakrývaly oči, vypadal jako nějaký šílený vědec.

Přestože Baze velice lákalo podívat se na kresbu zblízka, raději se chopil příležitosti najít odpovědi, které hledal. Tiše se připlížil ke tkalcovskému stavu, a když se ujistil, že bůh je stále zaneprázdněný, použil to, co se naučil.

Na stavu bylo tkáno tolik vláken, kolik existovalo živých bytostí ve vesmíru, a každé z nich ukazovalo, jak je jednotlivý život vpleten do obrovského gobelínu osudu. Baz podle citu našel vlákno spojené s Kaiem a pomocí své magie je sledoval až k jeho začátku.

Zaplavil ho hřejivý pocit, když se mu v mysli začal odehrávat Kaiův život. Jeho narození, první krůčky, chuť jeho oblíbeného luagujského jídla v ústech. Lehkost, s jakou se učil nové jazyky. Láska k rodičům, která nikdy neochabla, navzdory tomu, jak opuštěně se cítil, kdykoli ho odvezli do nové školy a nechali ho tam, zatímco se plavili po mořích se svou obchodní společností. Hrdost, když si nechal vytetovat

luagujské symboly na hruď, jeho otec, jak mu vysvětluje, co znamenají. Chuť nočních můr, zvláště Bazových, a jaké pro něj bylo odvádět z bortící se tiskárny všechnu temnotu.

Kaiův první polibek. První láska. Poprvé zlomené srdce.

Baz, maják v temnotě.

Všech tisíc drobných okamžiků, které spolu sdíleli ve společenské místnosti koleje Zatmění, v minulosti i přítomnosti. A potom scéna, jak Kai prochází Přesýpacími hodinami za Cloverem a Luce, jak se jeho ruka vysmekla z Bazovy, když Baze cosi odmrštilo zpět a zabránilo mu projít, a jak se dveře mezi nimi s neúprosnou konečností zavřely.

Odtud se nit Kaiova osudu rozvětvovala do několika tenčích vláken a pro Baze bylo jedno těžší uchopit než druhé. Vinula se různými směry, proplétala se mezi tmou a hvězdami, lesy, jež uměly vnímat, místem, které vypadalo jako dno oceánu, spirálovitou stezkou z obsidiánu...

A pak nic.

Všechna vlákna se třepila, jako by byla odříznuta. Přestřižena. Vytržena ze švů.

Baz otevřel oči, zalapal po dechu a pustil svou magii, jako by ho pálila. Srdce mu bušilo jako o závod, myšlenky mu zběsile vířily a musel si připomenout, že má dýchat. Nádech, výdech a znovu nádech.

Teď už nemohl přestat.

Odhodlaně našel vlákno Lucina osudu a zjistil, že končí stejným způsobem jako Kaiovo. A Cloverovo – u toho se mu nepodařilo dohlédnout konec, vinulo se daleko mimo jeho dosah. Když je nakonec pustil, opět lapal po dechu.

„Existuje důvod, proč jsem to před tebou tajil."

Baz se prudce otočil, když zaslechl hlas boha rovnováhy. Bůh na něj hleděl smutnýma šedýma očima, s ochrannými brýlemi posunutými do vlasů.

„Co to znamená?" Baz si neuvědomil, že se třese, dokud neuslyšel, jak rozechvěle mu ta slova vyšla ze rtů.

Bůh ztěžka vydechl. „Copak to není zřejmé?“

Baz zavrtěl hlavou. V očích měl slzy. „Nemůžou být mrtví. Vím, jak smrt vypadá, a tohle nebylo ono.“

Bůh mu už dříve ukázal, co se stane s vláknem člověka, když zemře. Jasná, zářící nit jednoduše ztmavla a pokračovala dál, nezapletená, dokud se nakonec nevrátila na tkací osnovu, kde se znovu rozzářila.

„Máš pravdu. Smrt něčí vlákno nepřetrhne,“ souhlasil bůh. „Když život skončí, duše získá nový účel. Vrátí se do látky vesmíru. Představ si přesýpací hodiny, jak se obracejí, a písek, jak plní dříve prázdnou baňku. Konec se stane novým začátkem.“

„Ale proč je Kaiovo a Lucino vlákno ustřižené?“

Bůh se rozpačitě ošil. „Existují horší věci než smrt. Obávám se, že osud toho Snivce a Snovače nočních můr je… zrušení, řekněme. Zapomnění. To je vše, co k této věci mohu říci.“

„Ale jak to? To není možné, není to *přirozené*…“

Bůh na něj pohlédl s tichým soucitem, jako by odpověď byla nadosah. A vskutku byla.

Ať už se Kaiovi a Luce stalo cokoli, mohlo to být dílem jen jediné osoby – Clovera.

Při tom uvědomění Baze zaplavil pocit viny. Kai a Luce o Cloverovi netušili nic z toho, co o něm nyní věděl on – o všech těch příšerných zločinech, které spáchal na Aldrynu, a lidech, které zabil. Putovali s ním do Čarovného hvozdu v domnění, že je jejich přítel a spojenec, jen aby je potkal náhlý konec.

Zrušení. Vymazání z dějin.

Baz vnímal, že pokud by se poddal zármutku a zoufalství, které se sápaly po jeho srdci, už jen z té bolesti by ho potkal stejný osud.

„Musí existovat způsob, jak tomu zabránit,“ prosil úpěnlivě. „Nějaký způsob, jak můžu události změnit. K čemu moje magie je, když nemůžu… když to znamená, že Kai…“ Kousl

se zevnitř do tváře, aby se nerozplakal. „Pošlete mě zpět do minulosti. Zvládnu Kaie přesvědčit, aby těmi dveřmi neprocházel. Můžu to napravit."

„Nemůžeš."

Baz se zahleděl ven z dílny a vybavily se mu všechny dveře, kolem kterých cestou sem prošel. „Pak se za ním vydám dveřmi do Čarovného hvozdu. Pomůžu mu zastavit Clovera, než –"

„Toto místo, ve kterém se nacházíme, existuje mimo čas, chlapče," vyštěkl bůh. „Už nejsi v minulosti. Kdybys prošel těmi dveřmi, *jakýmikoli* dveřmi, ocitl by ses zpět ve své době, do které patříš. Kai je v minulosti a není nic, co bys pro něj mohl udělat. Osud nelze změnit."

„Ale –"

„U všech hodin," vykřikl bůh podrážděně a rozhodil rukama. „Tak když na tom tak trváš, já ti ukážu, co by se stalo, kdybys zatahal za nitky minulosti."

Chvíli se prohraboval hromádkou starých kyvadel, ozubených koleček a počítadel, zatímco si pro sebe cosi broukal, a nakonec podal Bazovi složité mosazné váhy.

„Tohle," řekl bůh, „ti umožní prozkoumat různé možnosti, aniž bys doopravdy narušil samotný gobelín. Používám je k interpretaci různých vzorů, abych dohlédl všechny možnosti, jakými se vlákno může zaplést do plánu osudu. Abych zjistil, co by se mohlo stát, kdyby někdo tu a tam něco pozměnil nebo vymazal."

„Jestli minulost nelze změnit, k čemu je to užitečné?"

„Užitečné to je, představ si," zavrčel bůh a rozhořčeně položil nástroj mezi ně, až to zadunělo, „bohům, kteří jsou také občas zvědaví."

Baz upřeně hleděl na váhy. „A jak tedy fungují?"

„Vzpomeň si na nějaký významný okamžik ze své minulosti. Katalyzátor, který by zásadně změnil směr tvého života, pokud by se nestal."

„Tiskárna," prohlásil Baz s jistotou. „Den, kdy jsem prodělal Zhroucení."

Bůh nadšeně přikývl a s okázalým gestem vytáhl z jedné z mnoha svých kapes dva bohatě zdobené vyřezané dřevěné korálky, jeden bílý a jeden černý.

„Tohle představuje tvůj život takový, jaký je," řekl a položil bílé závaží na jednu stranu vah, „a tohle představuje tvůj život tak, jak by mohl vypadat, kdybys neprodělal Zhroucení." Černý korálek položil na druhou misku vah. „Vybav si ten den ve své mysli. A nyní sleduj kyvadlo zde, uprostřed vah... a nech si ukázat, co mohlo být."

Bůh do kyvadélka jemně šťouchl a Bazovi připadalo, jako by ho ten pravidelný houpavý pohyb hypnotizoval. Bůh zmizel, dílna také a Baz se ocitl v tiskárně, kterou si tak živě pamatoval, téměř jako by se přenesl do jedné ze svých nočních můr. Nebyl tu však Kai a nebyla to noční můra. Váhy pořád stály před ním a kyvadélko se rytmicky houpalo, ale výjev kolem něj se odehrával zrychleně, vypadal jako rozmazaná barevná šmouha.

Viděl sám sebe jako malého chlapce spolu s otcem a Jae Ahn v jejich tiskárně. Viděl, jak dovnitř vcházejí Keiranovi rodiče a otec Artema a Lizavety. Viděl, jak se mezi nimi a Jae odehrála roztržka přesně tak, jak si ji pamatoval. Až na to, že k Bazově Zhroucení nedošlo. Keiranovi rodiče ani otec sourozenců Orlovových nezemřeli.

Bazovi u srdce zaplála jiskřička naděje. Pokud by se onoho dne nezhroutil a nikoho nezabil, pak by Keirana jistě nepřepadla posedlost tím, že přivede zpět Vlny, a nikdy by nešel po Emory. Bazův otec by neskončil v Institutu. To všechno by se vůbec nestalo.

Scéna však pokračovala dál. To, že se nezhroutil, znamenalo, že Keiranovým rodičům nic nebránilo v tom, aby se vrhli na Jae, pro které ten den do tiskárny přišli. Došlo

ke rvačce a v nastalém chaosu otec řekl Bazovi, aby utekl. Baz se ukryl v obchodu naproti přes ulici. A když bylo po všem, to Jae byli odvedeni do Institutu s rukama v tlumicích poutech. Jejich tajemství, že Zhroucení prodělali už před lety, vyšlo najevo a nyní měli dostat Pečeť Znesvěcení.

Jazýček vah se naklonil na stranu, jak se osud vychýlil ze svého směru.

Scéna před Bazovýma očima se změnila, roky ubíhaly zrychleně, zatímco sledoval vlákno života každého člověka, který se v ten den nacházel v tiskárně.

Viděl Jae v Institutu, kde se stali stínem sebe sama, zcela k nepoznání. Viděl svého otce, svobodného člověka, zato však ztrápeného – po zatčení Jae Theodore podnik zavřel, na tiskárnu zapomněl a ponořil se do nesrozumitelného výzkumu ve snaze pochopit anulační magii používanou v tlumicích poutech a Pečeti Znesvěcení, aby našel způsob, jak škodu napravit. Jeho práce vzbudila rozruch a také on skončil v Institutu za zneužívání své magie.

Baz sledoval ostatní vlákna, viděl Keirana na pohřbu jeho rodičů o několik let později, poté co zemřeli kvůli jiné tragédii. Keiran se i tak vydal za svým úkolem probudit Vlny, stejně pronásledoval Emory a stejně zemřel v Dovermeru.

Baz viděl sám sebe, jak za pár let prodělal Zhroucení s mnohem katastrofálnějšími následky. Stalo se to v Dovermeru, v ten osudný den, kdy sledoval Emory, jak mizí Přesýpacími hodinami. Vyvolal svou časočarnou magii ve snaze zabránit Keiranovi, aby se za ní vydal, ale jelikož se Baz do té doby nezhroutil, jeho magie ještě nebyla neomezená… A nakonec ke Zhroucení došlo právě tady. Břicho Bestie zaplavil obrovitý výbuch stříbrného světla, jeskyně se zbortila a zabila všechny, kteří se tam zrovna nacházeli – Virgila, Nishu a zbytek selenického řádu.

Naživu zůstali jen Baz a Kai a jediná cesta ven vedla skrze Přesýpací hodiny – kde byli znovu vtaženi zpět časem.

Kyvadlo se náhle zastavilo a Baz zjistil, že opět stojí v dílně boha rovnováhy, zatímco všechno kolem něj se zaostřovalo takovou rychlostí, až se mu zatočila hlava.

„Vidíš?“ povzdechl si bůh se skleslým, smutným úsměvem. Váhy byly zcela vychýlené z rovnováhy, přestože osudy všech dotčených lidí zůstaly stejné – nebo horší. „Měnit minulost je zbytečné. Možná že se ti podaří odklonit jednotlivá vlákna a přimět tak smrt či zkázu, aby nastaly dříve nebo později, než by měly. S následky ve větším měřítku ale stejně nelze nic udělat. Osud se vždycky automaticky opraví. Povede tě jinými cestami, které však nevyhnutelně dospějí ke stejnému cíli. Nemůžeš přepsat to, co už je napsáno.“

Jeho hlas zněl posmutněle, jako by se právě o to už někdy pokusil, ale neuspěl.

Baz si narovnal brýle. „Já se s tím nedokážu smířit. Musím to zkusit.“

Bůh si povzdechl a cosi zamumlal do temnoty nad nimi. Zkoumavě se na Baze zahleděl. „Pokud tě opravdu pošlu do minulosti, pokud ti dám šanci pokusit se změnit dějiny, necháš to pak být a vrátíš se domů?“

Baz polkl. „Ano.“

Bůh si znovu povzdechl. „Tak ať. Já ti v tom pošetilém odhodlání vyjdu vstříc.“ Chvíli si prohrabával kapsy. „Pokud se dostaneš na konec sledu událostí a nepodaří se ti změnit výsledek, přivede tě to zase sem a časová osa se přenastaví zpátky tak, jak vypadala původně. Pokud si to budeš přát, můžeš se pokusit vrátit, kolikrát budeš považovat za nutné. Musím tě však varovat – pokaždé když dojde k přenastavení, změny, které jsi učinil, mohou způsobit dominový efekt. Drobné zádrhely v gobelínu, ne v osudu v širším slova smyslu, ale ve vláknech jednotlivců, s nimiž přijdeš do styku. Čím přímočařeji se budeš snažit události měnit, tím více

hrozí, že se jejich vlákna zauzlují, což může vést k... ehm... nepříjemnostem v jejich budoucnosti."

Baz se zarazil. „Nepříjemnostem?"

„Drastickým změnám v chování, halucinacím, přeludům, ztrátě spojení s realitou, zkreslení vzpomínek. A tak podobně."

Bůh podal Bazovi kapesní hodinky, které mu padly do dlaně, a Baz si na okamžik pomyslel, že vypadají stejně jako kompas ze Zahaleného atlasu, který Emory zanechala její matka. Podobaly se mu, byly ale zhotovené z bronzu, ne ze stříbra, a jejich ciferník pokrývaly symboly, čáry a slova, které Baz nepoznával.

„To budeš potřebovat, abys mohl putovat minulostí," vysvětlil bůh. Ukázal Bazovi, jak s kapesními hodinkami zacházet. Stačilo stisknout knoflík a na straně vyskočila malá lupa, která mu umožňovala prohlížet uplynulé události a zjistit, jak jsou vlákna v čase propojena. Dále měly kolečko, kterým mohl pootočit, aby mohl běh času zrychlit, nemusel tak znovu prožívat každou vteřinu minulosti a byl schopen přeskočit mezi klíčovými okamžiky a místy, jak potřeboval. Další kolečko způsobovalo, že symboly na ciferníku oživly, což Baze činilo neviditelným pro nežádoucí oči – zejména pro jeho tehdejší já.

„Následky setkání minulé verze tvého já tváří v tvář se současnou verzí by byly..." Bůh se otřásl. „Prostě nedopusť, aby tě Baz z minulosti spatřil. A u všech ciferníků, neztrať ty kapesní hodinky. Jestli je ztratíš, ztratíš sám sebe."

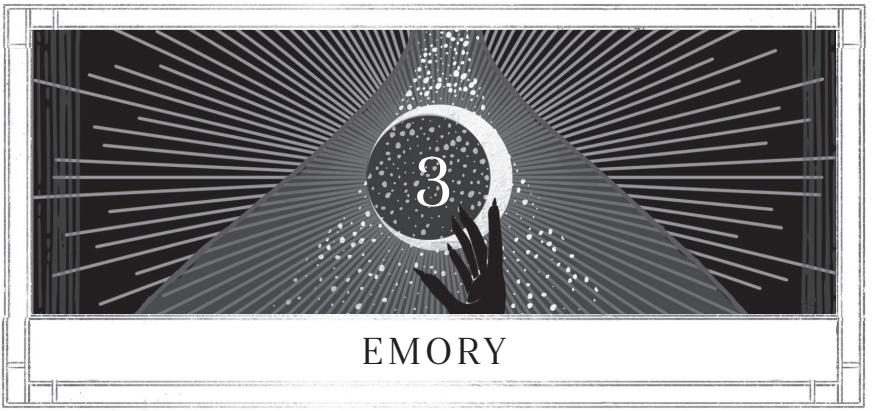
„Co to znamená?"

„Viděl jsi někdy loď uvázlou v bouři? Tou by ses stal, zmítaný proudy času. A pak hodně štěstí při hledání cesty zpět sem." Bůh sevřel Bazovy prsty kolem kapesních hodinek. „*Nesmíš je ztratit*."

Bazovi připadalo, že má nesnesitelně zpocené ruce. „Děkuji," odpověděl a pokusil se nasadit statečný výraz.

„Inu," bůh na něj zvídavě pohlédl, „zatím mi ještě nedě-kuj."

Bůh luskl prsty a třpytivá světelná vlákna vtáhla Baze do minulosti.

3

EMORY

EMORY MUSELA BÝT V BEZVĚDOMÍ JEN NĚKOLIK vteřin. Otevřela oči a spatřila Virgila, jak se nad ní sklání a říká něco, čemu nerozuměla, jeho hlas zněl tlumeně a vzdáleně. Nebe nad ním opět začínalo temnět. Emory se s trhnutím posadila a pátravě se rozhlédla po okolí, zatímco ji Virgil držel, aby nespadla.

Z popelových umber už žádná nezůstala. Okřídleného koně také nebylo nikde vidět.

Ivayne dřepěla u své matky, jež měla ošklivě poraněnou paži v místě, kde ji zasáhlo bleskové kopí. Emory k ní vyslala slabou vlnu léčivé síly, aby ránu zacelila. Cítila, že její magie je stále vyčerpaná, a jak se jí vracela schopnost myslet jasně, uvědomila si, že to nebyla ona, kdo odehnal popelové umbry a podivné muže.

Ten hlas...

Koutkem oka zachytila pohyb opodál. Hledělo na ně jakési dítě, napůl ukryté za hromadou balvanů porostlých mechem.

Dívence nemohlo být víc než sedm nebo osm let. Měla zrzavé vlasy zapletené do věnce kolem hlavy a na sobě

kožešinový kabát, který jí byl o několik čísel větší. Když si uvědomila, že se na ni všichni dívají, vykulila oči.

„Ahoj," zavolala na ni Nisha. „Kdo jsi?"

Dívka si přiložila prst na rty a gestem je pobídla k sobě.

„No jasně, to vůbec nevypadá strašidelně," zamumlal Virgil.

„Půjdeme... za ní?" zeptala se Vera.

Děvče jim stále naléhavěji naznačovalo, aby ho následovali. A tak, nemajíce příliš na vybranou, se vydali za ním.

Bouřkové mraky se opět shromáždily, zuřivější než kdy dřív. Blesky, jaké Emory nikdy předtím nespatřila, ozářily oblohu neonovými odstíny modré a fialové. Děvče nabralo rychlost stejně jako vítr, jehož obrovské poryvy se kolem nich prohánějí ve vírech, které zvedaly trávu, hlínu, déšť i sníh a šlehaly jim do tváří jako šípy na bitevním poli. Zrovna když už měla Emory pocit, že je ten vichr všechny porazí na zem, děvče přepadlo přes okraj horského hřebene.

Ne, nepřepadlo – skočilo do trhliny, jejíž stěny tvořily stejné čedičové sloupy jako ty, které našli ve stromové jeskyni v Čarovném hvozdu. Dívenka na jeden z nich zatlačila, a ukázalo se, že to vůbec není sloup, ale dveře, které tak vypadají. Pootevřely se na skulinu, kterou by sotva prošel dospělý člověk. Pokynula jim, aby ji následovali, a tentokrát to udělali bez váhání. Jak Virgil podotkl, měli na výběr buď se vydat za strašidelným dítětem, nebo trpět v té přízračné bouři.

Jakmile všichni prošli dovnitř, děvče za sebou dveře tiše zavřelo a na okamžik se všichni ocitli v naprosté tmě. Pak se jim nad hlavami náhle rozzářily stovky modrých světélek a ozářily tunel, ve kterém se ocitli, jako hvězdnou oblohu. Nisha k jednomu z nich natáhla prst a vzápětí se stáhla a otřásla se odporem. Po bližším prozkoumání Emory pochopila proč – ta světélka byla světélkující larvy.

„Tady."

Děvče promluvilo hlasem, který byl sotva slyšitelnější než šepot.

„No ne, ona dokonce i mluví," zabručel Virgil.

A nebyla jediná. Zvuk tady dole jako by ožíval, jejich hlasy se s ozvěnou odrážely od skalních stěn. A ze vzdálenějšího konce tunelu se k nim nesly hlasy a hovor spolu s řinčením pánví a hrnců, praskáním uhlíků a bubnováním kapek jakéhosi vodopádu.

Tunel ústil do obrovské jeskyně, jež ve skutečnosti tvořila celou vesnici. Do zdí jeskyně byla vestavěná obydlí a mezi nimi se rozkládala společná prostranství. A přestože lidé vskutku mluvili, hovořili mezi sebou velice tiše. Jako by se báli udělat přílišný hluk – z čehož vyvstávala naléhavá otázka proč.

Vesničané si mezi sebou šeptali a častovali jejich skupinu zvláštními pohledy. Dívka je přivedla k postarší ženě se stříbrnými vlasy a hlubokými vráskami od smíchu, která je přivítala s úsměvem.

„Vítejte, cestovatelé. Já jsem Inga." Měla zpěvný hlas, i její přízvuk zněl melodicky. „Jsme rádi, že jste se dostali takhle daleko. Očekávali jsme vás."

Emory se zamračila. „Jak –"

„Víme, kdo jste?" opáčila Inga se spikleneckým úsměvem. „Máme oči nahoře. Viděly vás přicházet. Sedněte si, prosím. Jezte."

Nemusela je dvakrát pobízet. Rozesadili se okolo ohně a s chutí se pustili do husté polévky, kterou jim vesničané podali v miskách. Inga byla zjevně jejich vůdkyně – chovali se ke své starší s úctou a ona vyzařovala klid a moudrost.

„Co je to za místo?" zeptala se Ivayne mezi sousty. „Jste první lidé, které jsme za celý týden viděli – tedy kromě těch chlapů, co se nás právě pokusili zabít."

Inga chmurně přikývla. „Bezzpěvní. Nepočítáme je mezi nás." Ukázala na vesničany kolem sebe. „My jsme to, co

zůstalo z našeho světa, alespoň v těchto končinách, kde zuří bouře. Opustili jsme své domovy, abychom zde našli útočiště. Před bouřemi – a před stvůrami Toho, jenž nemá duši." Šedýma očima upřeně hleděla na Emory. „Není vůbec snadné přemoci ty popelové příšery tak, jak jsi to udělala. Máš v sobě sílu."

Emory se pod intenzitou jejího pohledu ošila. „Tentokrát jsem je neporazila sama." Pohlédla na zrzavou dívku, jež se posadila vedle Ingy. „To ty jsi tam zpívala, viď?"

Dívka Emory věnovala úsměv, který odhalil mezeru mezi zuby. „Nemají rádi, když zpívám."

„Elín je jedna z mála z nás, kteří stále dokážou pomocí písně vyvolat magii celestiálů," vysvětlila Inga. Naklonila se k Elín blíž a mírně káravým tónem dodala: „Ale musí se svým darem zacházet šetrně, aby nerozhněvala Toho, jenž nemá duši."

Elín se zatvářila vzdorně, odpověděla však uctivě. „Ano, starší."

„Celestiálové," začala Emory opatrně, „to jsou vaši bohové?"

„Kdysi dávno vládli nebesům," přikývla Inga, „tvořili velký panteon bohů, jejichž sílu jsme mohli vyvolat prostřednictvím hudby."

„Hudba dává světu duši," pronesla hrdě Elín, „takže celestiálové nás za to, že tu duši živíme, obdařují zázraky."

Inga ji štípla do tváře. „Tak je to. Písně bývaly něco jako obětina. Různé nástroje a melodie se pojily s různými celestiály. Mívali jsme mírné písně, takové, jež vyvolávaly laskavější z celestiálů, kteří nás pak obdařili trochou magie. Rychlostí, sílou, odvahou, láskou, nadáním nebo slávou. Lepšími stopařskými schopnostmi. Schopností necítit v zimě chlad. Ochranou něčího stáda. Nadáním pro vyprávění příběhů nebo tanec. A pak jsme měli písně, které si nikdo nedovolil hrát, pokud nebyl připraven nést následky,

spojené s použitím mocnější magie celestiálů. Zastavení laviny, aby nepohltila celou vesnici. Odklonění bouře. Schopnost uzdravit někoho, kdo se nacházel na pokraji smrti. Takové druhy magie s sebou nesly důsledky."

„Jaké důsledky?" zeptala se Emory a pohlédla na Elín.

„To záleželo na tom, který z celestiálů odpověděl. Někteří lidé museli obětovat roky svého života. Jiní prostě cítili, že vyčerpali hodně ze své energie po tom, co zázrak provedli."

„Mě bolívá hlava," ozvala se Elín. „Ale netrvá to moc dlouho. Alespoň mi Ten, jenž nemá duši nevzal hlas."

„Zatím," dodala Inga kousavě a Elínin pyšný úsměv povadl. „Ten, jenž nemá duši patříval kdysi do téhož panteonu bohů jako celestiálové. Ale zatímco celestiálové byli bohy mírumilovných nebí a řádu a zodpovídali například za střídání ročních období a drobné zázraky života, Ten, jenž nemá duši byl bohem bouří a chaosu. Rozvracení přirozeného pořádku. Pracovali společně. Byli stejnou měrou uctíváni a uznáváni. Potom se však cosi změnilo. Pamatujeme si jen, že Ten, jenž nemá duši svrhl celý panteon celestiálů a navždy je umlčel. Učinil sebe jediným božstvem našeho světa a nastolil tuto temnou vládu bouří a hrůzy bez hudby."

„Chcete říct, že pořád ještě žije?" zeptal se zachmuřeně Virgil.

„Ó, ano," odpověděla Inga vážně. „Kdo myslíš, že je za tyto nekonečné bouře zodpovědný? Kdo ovládá ty bestie, jež terorizují náš svět, ty příšery bez duše, stvořené z bouře, prachu a smrti? Ten, jenž nemá duši jde po písních a po moci. Odjakživa, kam až moje paměť sahá."

Virgil si vyměnil pohled s Emory. Věděla, na co Virgil myslí. Ten, jenž nemá duši měl být v tomto světě obdobou Sidraea. Jenže jak by to mohlo být možné, když Sidraeus byl po staletí uvězněn ve spánkové krajině?

„A co ti muži, které jsme potkali? Ti, kteří ovládali blesky a jezdili na okřídlených koních?" zeptala se Vera.

Zdálo se, že Inga zvažuje, jak odpovědět. „Nazýváme je Bezzpěvní. Dříve, za časů celestiálů, byli považováni za... jiné. Požehnaní, podle určitých měřítek, protože nemuseli žádat žádného boha prostřednictvím hudby, aby mohli používat magii. Jiní je považovali za prokleté, protože stejně jako Ten, jenž nemá duši uměli vyvolávat bouře. Není divu, že ho následují dodnes. Jsou jeho věrnými bojovníky a trýzní každého, kdo jim přijde do cesty."

Bezzpěvní se zdáli být obdobou narozených do Zatmění, bytostmi se Sidraeovou magií, jako pekelné přízraky v Čarovném hvozdu a nestvůry v Krajině srdce.

„A nikomu se nepodařilo Toho, jenž nemá duši a jeho stoupence zastavit?" pokračovala Emory.

Inga si povzdechla. „Mysleli jsme, nebo spíš jsme doufali, že jeden z našich a jeho píseň Toho, jenž nemá duši porazí a přivede celestiály zpět, ale – "

„Orfeyi!" vykřikla Elín. „Je to můj bratranec a jeho píseň uzdravila jeho matku, ale zasáhl ho blesk a přežil, což znamená, že má dotek Boží, a pak si vzal lyru a šel do hor a –"

Inga se rozesmála a přerušila Elínino vzrušené a zmatené vyprávění. „Nadechni se, dítě." Spočinula pohledem na ženě sedící o samotě nedaleko od nich. Měla ztrhanou tvář a zarudlé oči. „Orfeyi uzdravil svou matku pomocí magie mocnější než cokoli, co jsme za dlouhou dobu viděli. Proto jsme ho před nedávnem poslali k Bráně bohů, ale zpátky k nám se už nevrátil. A jelikož bouře zuří dál a Ten, jenž nemá duši očividně nabyl na síle..."

Nedokončila myšlenku a očima plnýma hlubokého smutku zalétla k nicnetušící Elín. Emory jí rozuměla. Orfeyi Toho, jenž nemá duši zjevně neporazil.

„Měl Orfeyi takovéhle znamení?" zeptala se a ukázala Inze spirálovitou jizvu na svém zápěstí.

Inga vytřeštila oči. „Ano. To... vy máte dotek Boží také?"

„Tak nějak. My nejsme tak docela odsud."

Virgil se zakuckal smíchy. „To je velice jemně řečeno, že jsme z jiného světa."

Emory po něm střelila pohledem. Zdálo se však, že Ingu to ani v nejmenším nevyvedlo z míry.

Lišácky se na ně usmála. „Já vím, odkud pocházíte. Cestovatelé z jiných světů. Ze Zahaleného atlasu." Ukázala na Veru a pak na Vivyan – obě měly kompas Zahaleného atlasu jako přívěsek na řetízku kolem krku. Inga vytáhla svůj kompas, úplně stejný. „Tohle se předávalo od jedné starší k té následující a každá z nás měla za úkol střežit bránu, jež vede do našeho světa, a čekat na cestovatele, o kterých jsme věděli, že jednoho dne přijdou a pomohou nám Toho, jenž nemá duši zastavit."

Emory si poskládala střípky dohromady. Pokud měl Orfeyi znamení a údajně i schopnosti jako nikdo jiný, musel být klíčem tohoto světa. Slyšel volání do moře popela, aby přivedl zpět celestiály – Atheiu, stejným způsobem, jako slyšeli volání i ostatní.

Vtom si něco uvědomila. Ten, jenž nemá duši, kterého Inga popisovala... Pokud to nebyl Sidraeus – což nebylo možné –, musel to být Clover. Dalo by se říct, že na sebe vzal roli Toho, jenž nemá duši. Udělal ze sebe zápornou postavu mytologie tohoto lidu. Nahradil Sidraea a překroutil jeho postavu na něco veskrze zlého.

Clover se vetřel do moře popela, vstřebal všechnu sílu z původních klíčů i ze samotné fontány bohů a postupně vyrostl v netvora, jímž byl nyní. Poté, když se mu nepodařilo otevřít dveře zpět do ostatních světů, musel najít způsob, jak nechat otevřenou alespoň Bránu bohů mezi mořem popela a tímto světem, který s ním byl tak spletitě propojený. Rozšířil tak své vězení, kterému posléze léta vládl jako Ten, jenž nemá duši.

Původního Toho, jenž nemá duši, skutečného Sidraea, se zde nikdy neobávali. Když on a Atheia zmizeli – on uvězněný

ve spící říši a ona rozdělená napříč světy –, magie v tomto světě zůstávala v Bezzpěvných díky schopnosti ovládat blesky a v těch, kteří zpívali nebesům a vyvolávali magii bohů, jež nazývali celestiály. Stejně jako lidé z Emoryina světa stále měli magii od Vln a Stínu i po tom, co jejich božstva opustila jejich břehy. Stejně jako čarodějky byly požehnány Sochařkou a některé, jako Bryony, byly pekelnými přízraky, jichž se dotkl démon z podsvětí, Sochařčin temný protivník. Stejně jako rytíři drakonici získávali zlatá srdce tvořená dračím plamenem, tento dar vytvořený Kovářkou, a nestvůry Nočního Běsa se stále toulaly Krajinou srdce.

Magie Sidraea a Atheie žily v těchto světech i bez nich. Jejich odkaz pokračoval.

Dokud se neobjevil Clover.

Protože nyní, když světy umíraly, nyní, když magie byla na pokraji vymizení, tento odkaz slábl. Hrozilo, že nezůstane nic než Clover a jeho hrůzovláda.

Pokud nenaleznou způsob, jak ho zastavit.

„Snažíme se dostat k Bráně bohů," řekla Emory. „Musíme zabránit Tomu, jenž nemá duši, aby se proměnil v něco ještě zlovolnějšího. Pokud uspěje, Orfeyi zemře. A to i se třemi našimi přáteli, kteří byli uneseni spolu s ním."

Inga zbledla, ale odhodlaně přikývla na souhlas. „Pošleme naše nejlepší průvodce, aby vás dovedli k úpatí hor. Ale nahoru mohou vystoupat pouze ti, kteří mají dotek Boží. Zbytek cesty budete muset ujít sami."

Pustili se do hovoru o přípravách a zařizování. Rozhodli se, že zde zůstanou přes noc, aby se pořádně zahřáli a odpočinuli si, poprvé od příchodu do tohoto světa. Na cestu vyrazí ráno.

„Ještě poslední věc," dodala Inga. „Orfeyi má u sebe zlatou lyru. Je to starobylý nástroj, pochází z doby, kdy panteon našich bohů stále ještě vládl nebesům. Tehdy existovalo nesčetné množství takových nástrojů a každý z nich patřil

k jinému celestiálovi. Nyní jsou všechny ztracené nebo zničené stejně jako chrámy, v nichž byly vyrobeny. Tuto lyru jsme však uchovávali v bezpečí po staletí. Říká se, že je to prapůvodní nástroj, jímž celestiálové dali vesmíru život. Věříme, že dokáže mnohé, například že má schopnost přivést celestiály zpět a požádat je o pomoc s uzdravením našeho světa. Ale v rukou Toho, jenž nemá duši…" Její tvář zbělela jako stěna. „Mohla by znamenat konec všeho."

„Tahle lyra," ozvala se Nisha, „zní jako ta, kterou má stráž-ce v knize."

Emory se v hlavě začal rodit nápad. „Existují nějaké další podobné nástroje? Takové, které by se mohly vázat k Tomu, jenž nemá duši v té podobě, jakou měl dříve?"

Inga zaváhala a Emory jí vyložila svou teorii. Že ten, kdo nyní terorizuje jejich svět, není Ten, jenž nemá duši ze starých časů, ale Clover, někdo z jejich světa. Že skutečný Ten, jenž nemá duši je pryč, stejně jako celestiálové.

Inga nad tou informací chvíli přemýšlela. „Pověsti praví, že spousta mocných nástrojů se nachází ukrytých ve zříceninách starých chrámů, jako je ten, který jste navštívili vy, tam nahoře. Většina z nich leží vysoko v horách, kterými budete procházet, abyste se dostali k Bráně bohů. Pokud to, co tvrdíte, je pravda… Inu, existují legendy o syringu," odpověděla pomalu.

„Říkala něco o sýru?" zašeptal Virgil Veře do ucha, která ho na oplátku pleskla s podrážděným *ššš*.

„Syrinx je pastýřská píšťala, něco mezi flétnou a foukací harmonikou," vysvětlila Inga se shovívavým úsměvem. „Říká se, že je celá vyrobená pouze ze skla, jež vzniklo, když blesk zasáhl písek. Podle pověstí dokázala zkrotit i ty nejničivější bouře a zklidnit jakýkoli chaos."

Blesky. Bouře. Chaos. Tohle muselo souviset s Tím, jenž nemá duši.

Starší pohlédla na Emory. „Buďte v chrámech opatrní. Poslední dobou to k nim Bezzpěvné táhne, jak jste poznali